

Λίσα Ρενέ
Τζούνς

Τα μυστικά τους.

Οι φαντασιώσεις τους.

Το πάθος τους ενώνει.

Όλα ή τίποτα

ΣΕΙΡΑ INSIDE OUT

ΒΙΒΛΙΟ 4

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: NO IN BETWEEN

Από τις Εκδόσεις Gallery Books, Νέα Υόρκη 2014

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Όλα ή τίποτα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lisa Renee Jones

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστάσιος Αργυρίου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ράλλου Ρουχωτά

© Julie Patra Publishing, Inc., 2014

All rights reserved. Published by arrangement with the original publisher, GALLERY BOOKS, a division of Simon & Schuster, Inc.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Ilona Wellmann/Trevillion Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-5044-35-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-5044-36-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

T.Θ. 520 81

T.K. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOUNIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

Λίσα Ρενέ
Τζόουνς

ΟΛΑΉ ΤΙΠΟΤΑ

ΣΕΙΡΑ INSIDE OUT
ΒΙΒΛΙΟ 4

Μετάφραση:
Αναστάσιος Αργυρίου

*Στον Ντιέγκο,
που μοιράστηκε αυτό το ταξίδι μαζί μου
και το έκανε καλύτερο.*

Πρόλογος

*Νοέμβριος 2012, Απόσπασμα 1
Στο αεροπλάνο από Παρίσι προς Σαν Φρανσίσκο*

Σύντομα από Σάρα ΜακΜίλαν θα γίνω Σάρα Μέριτ. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι είναι αλήθεια, ότι ο Κρις Μέριτ, ο θεσπέσιος, ταλαντούχος, χαρισματικός αυτός άντρας στο δεξιό μάτινο κάθισμα δίπλα μου, πρόκειται να γίνει άντρας μου. Κανονικά θα έπρεπε να κουρνιαξώ δίπλα του, να κλείσω τα μάτια και να απολαύσω τον υπέροχο δεσμό μας που μοιάζει να γίνεται όλο και πιο ισχυρός, αλλά προφανώς δεν μπορώ να χαλαρώσω. Το μυαλό μου είναι ακόμα μερδεμένο από το προηγούμενο βράδυ και όλα όσα έγιναν τις λίγες ώρες πριν φύγουμε από το Παρίσι. Τα απίστευτα γεγονότα του τελευταίου μήνα ξετυλίγονται διαρκώς στο κεφάλι μου, με αποτέλεσμα τη μια να σφίγγεται το στομάχι μου και την άλλη να χαρίζω αυθόρμητα χαμόγελα στους γύρω μου.

Κι έτσι τώρα βρίσκομαι εδώ και καταγράφω τις σκέψεις μου σε ένα τουριστικό ημερολόγιο, με τον Πύργο του Άι-

φελ χαραγμένο στο εξώφυλλο (την ίδια εικόνα που έχουν όλα όσα αγοράζει κανείς από το Παρίσι!), το οποίο αγόρασα από το αεροδρόμιο, όπως ακριβώς έκανε η Ρεμπέκα. Έκανε. Νιώθω το στομάχι μου να σφίγγεται κάθε φορά που αναφέρομαι σε αυτή σε παρελθοντικό χρόνο. Είναι μια άγνωστη που τώρα δε βρίσκεται πια στη ζωή, ωστόσο έχει γίνει κομμάτι του εαυτού μου. Είναι αδύνατο να περιγράψω πόσο βαθιά με έχουν επηρεάσει η ζωή και τα λόγια της.

Από τότε που ξεκίνησα να διαβάζω τα ημερολόγια της Ρεμπέκα, ήθελα να αρχίσω κι εγώ να γράφω, πράγμα που τελικά με κάνει να νιώθω πως δεν την έχω χάσει – πως υπάρχει ακόμα ελπίδα να τη συναντήσω. Ίσως είναι μια μορφή άρνησης η ελπίδα μου πως δεν τη σκότωσε η Άβα. Νιώθω μια ακατανίκητη ανάγκη να ανακαλύψω ότι βρίσκεται ακόμα κάπου εκεί έξω και γυρίζει τον κόσμο με τον πλούσιο, γοητευτικό άντρα με τον οποίο έφυγε για να ξεχάσει τον Μαρκ. Κι αν εγώ νιώθω έτσι, δεν μπορώ να φανταστώ πόση οδύνη μπορεί να νιώθει ο Μαρκ. Είδα τον πόνο στα μάτια του όταν η Άβα ομολόγησε πως σκότωσε τη Ρεμπέκα. Ήταν ο πόνος που αφήνει έναν άνθρωπο αδύναμο και τον κάνει να αιμορραγεί – ο πόνος που ένιωσα όταν έχασα τη μητέρα μου.

Μόλις μία εβδομάδα πριν, όταν έφτασα στο Παρίσι και έμαθα ότι η Ρεμπέκα είχε αλλάξει την ομολογία της κατηγορώντας εμένα και τον Μαρκ, τρομοκρατήθηκα. Δεν ήξερα πού θα οδηγούσε όλο αυτό και τι θα σήμαινε για μένα. Ωστόσο, τώρα ο φόβος μου έχει μετατραπεί σε θυμό και η ήττα σε επιθυμία για πόλεμο. Πιστεύω ότι χρειαζόμουν χρόνο να αντιμετωπίσω το τρομερό νέο του θανάτου της Ρεμπέκα και την απόπειρα κατά της δικής μου ζωής ταυτόχρονα με την απώλεια του Ντίλαν και τον κίνδυνο να χάσω τον Κοις.

Όσο κι αν αντιστάθηκα στο να πάω στο Παρίσι, χαιρόμαι πολύ που το έκανα. Η πραγματική αποκάλυψη στη σχέση μας με τον Κρις έγινε την τελευταία μας νύχτα στο Παρίσι, λίγες μόνο ώρες πριν φύγουμε. Ακόμα δεν μπορώ να ξεριζώσω από τη μνήμη μου το μεταμεσονύκτιο τηλεφώνημα, για να σώσουμε την Άμπερ, και ακόμα περισσότερο την εικόνα της δεμένη στο «δωμάτιο παιχνιδιών» της Ίζαμπελ με σημάδια από μαστίγιο σε όλο της το κορμί. Όσο όμως φρικτό κι αν ήταν αυτό, τουλάχιστον την οδήγησε σε κέντρο αποκατάστασης. Έπεισε επίσης τον Κρις ότι δε μου είχε αποκαλύψει όλα όσα έπρεπε πριν την πρόταση γάμου.

Δεν πιστεύω πόσο έξω έπεσα για το μυστικό του και κατηγορώ τον εαυτό μου που δεν κοίταξα βαθύτερα τον άντρα που αγαπώ. Γνωρίζω καλά πως ο πόνος μπορεί να ποτίσει βαθιά την ψυχή μας και δεν ξεριζώνεται εύκολα από εκεί. Δέχτηκα υπερβολικά εύκολα το ότι η μεγάλη του αποκάλυψη στο Παρίσι ήταν ο λόγος που αναζήτησε το μαστίγιο χρόνια πριν. Για το αγόρι που είχε πυροβολήσει και σκοτώσει κατά τη ληστεία της οικογένειας της Άμπερ και το ότι δεν κατάφερε να σώσει τους γονείς της. Και δεν ήταν καν για την κατάρρευση που ομολόγησε πως βίωνε κάθε χρόνο την εβδομάδα αυτής της επετείου.

Το πραγματικό μυστικό του, ο βαθύς πόνος στην ψυχή του, ήταν ότι ο θάνατος του Ντίλαν του έδειξε πόσο έλεγχο είχε το μαστίγιο πάνω του. Χθες βράδυ ομολόγησε ότι όταν έλειπε για την κηδεία του Ντίλαν, αναζήτησε αυτή την ανακούφιση πολλές φορές. Ο Κρις δεν μπορεί να πει πλέον ότι δε θα χρειαστεί ποτέ ξανά το μαστίγιο, έτσι θα αντιμετωπίσουμε μαζί αυτό το τέρας και θα νικήσουμε. Θα του δείξω ότι είμαι δυνατή και ότι δε θα καταρρεύσω. Δε θα με κα-

ταστρέψει, όπως ορκίζεται ότι έκανε στην Άμπερ και τώρα φοβάται για μένα. Μα πώς μπορεί να πιστεύει κάτι τέτοιο; Με έχει σώσει ήδη άπειρες φορές.

Τώρα είναι η σειρά μου να σώσω εγώ αυτόν.

«Φτάσαμε σπίτι, μωρό μου».

Πιάνω το ζεστό χέρι του Κρις κι εκείνος με βοηθά να βγω από το μαύρο αυτοκίνητο που νοικιάσαμε για να μας πάει από το αεροδρόμιο στο διαμέρισμά μας στο Σαν Φρανσίσκο. «Επιτέλους», μουρμουρίζω, νιώθοντας πως ταξιδεύω αιώνες και όχι μόνο δεκάξι ώρες.

«Επιτέλους», συμφωνεί ο Κρις, παρασύροντάς με μακριά από τον παγωμένο αέρα του Νοέμβρη στο υπόστεγο του κτιρίου, όπου περιμένουμε τον οδηγό να ξεφορτώσει τις αποσκευές μας. «Και ξέρεις τι σημαίνει η λέξη “σπίτι”», προσθέτει και με τραβά κοντά του, τυλίγοντας το χέρι του γύρω από τους γοφούς μου.

«Ναι», τον διαβεβαιώνω, γνωρίζοντας ότι αναφέρεται στην «τιμωρία» που έχει σχεδιάσει για μένα εξαιτίας της άρνησής μου να γίνω μέλος της «Λέσχης Πολλών Μιλίων» παρά το ιδιωτικό τζετ που είχε νοικιάσει για το ταξίδι μας. «Έκανες τις προθέσεις σου σαφέστατες».

Χαμηλώνει το κεφάλι, το στόμα του βρίσκει το αυτί μου

και το αξύριστο ξανθό σαγόνι του γαργαλά το μάγουλό μου. «Φοβόσουν ότι αν κάναμε σεξ στο αεροπλάνο θα μας συλλάμβαναν. Δε θα συνέβαινε, αλλά, σε κάθε περίπτωση, θα βεβαιωνόμουν ότι θα άξιζε τον κόπο».

«Δεν το κάνουμε μπροστά σε κοινό», του θυμίζω και κάνω να απομακρυνθώ πριν βυθιστώ στο αποπλανητικό γήινο, πλούσιο άρωμά του.

Δίχως καμία διάθεση να με αφήσει να ξεφύγω, τυλίγει το χέρι του στη μέση μου, κολλά το κορμί μου στο δικό του και τα χέρια μου ακουμπούν στο δερμάτινο μπουφάν που καλύπτει το στέρνο του ενώ εκείνος λέει: «Σου είπα ότι θα έλεγα στην αεροσυνοδό να εξαφανιστεί».

«Θέλετε να ανεβάσω πάνω τις αποσκευές σας τώρα, κύριε Μέριτ;» ρωτά ο θυρωρός.

Ο Κρις χαμογελά απαλά. «Τώρα θα ήταν καλά». Το γεμάτο πάθος βλέμμα που μου ρίχνει πριν με αφήσει δείχνει ότι δεν αναφέρεται στις αποσκευές.

Κάνω ένα βήμα πίσω και παρακολουθώ τον Κρις που δίνει γερό φιλοδώρημα σε διάφορα μέλη του προσωπικού κι επιστρέφει για να με αγκαλιάσει από τον ώμο. Με τα κορμιά μας κολλημένα, νιώθω τη ζεστασιά να με πλημμυρίζει καθώς περνάμε τις συρόμενες πόρτες της ρεσεψιόν – και αυτό δεν οφείλεται μόνο στα πονηρά παιχνίδια που είμαι σίγουρη πως ο Κρις θα μου κάνει σε λίγο. Έχω καταφέρει να διώξω από το μυαλό μου όλα τα προβλήματα που πρόκειται να αντιμετωπίσουμε αύριο με την αστυνομία για την υπόθεση της Άβα, και θυμάμαι την πρώτη μου επίσκεψη σε αυτό τον χώρο και πόσο δρόμο έχουμε διανύσει από τότε. Η θύμηση αυτή ολοκληρώνεται όταν βλέπουμε τον Τζέικομπ να μας περιμένει στη ρεσεψιόν, με το

μαύρο κοστούμι και το ακουστικό στο αυτί, όπως ακριβώς εκείνη την πρώτη μέρα.

«Καλωσορίσατε σπίτι, κύριε Μέριτ», χαιρετά, και κοιτάζοντας εμένα προσθέτει, «κυρία ΜακΜίλαν».

Του χαμογελώ κι εκείνος σηκώνει το φρούδι. «Κάτι δεν έχω καταλάβει;»

«Όχι», τον διαβεβαιώνω. «Αντιθέτως, εγώ κατάλαβα κάτι: μου έλειψε ο στωικός και επίσημος τρόπος που μας χαιρετάς. Τώρα νιώθω πράγματι σαν στο σπίτι μου».

«Δεν είχα αντιληφθεί ότι ήμουν στωικός», λέει, δείχνοντας θετικά στωικός.

«Σαν τον Εξολοθρευτή, δίχως όμως το μεγάλο όπλο», αστειεύεται ο Κρις.

Μου ξεφεύγει ένα γέλακι που ο Τζέικομπ δε φαίνεται να αντιλαμβάνεται. Ρίχνει στον Κρις ένα βλέμμα και με εντελώς ανέκφραστο πρόσωπο λέει: «Απαγορεύεται από τον κανονισμό της εταιρείας η χρήση μεγάλων όπλων εν ώρα εργασίας. Αν και με τις παρτίδες που έχω ανοίξει με τον Μπλέικ, όλα παίζουν».

Πασχίζω να συγκρατήσω κι άλλο γέλιο που μου έρχεται και σηκώνω τα χέρια ψηλά. «Αρκετή αντρική κουβέντα για μένα».

Ο Κρις χασκογελά και με φιλά στο μάγουλο.

Το όνομα του ιδιωτικού ντετέκτιβ που ερευνά την εξαφάνιση της Ρεμπέκα και της Έλα κάνει το στομάχι μου να δεθεί κόμπος. «Μια και μιλάμε για τον Μπλέικ», λέω όσο πιο αδιάφορα μπορώ, παρόλο που με πιάνει άγχος για το αυριανό ραντεβού στο αστυνομικό τμήμα, «είχαμε κανένα νέο για την Άβα, τη Ρεμπέκα ή την Έλα όσο ταξιδεύαμε;»

«Από όσο ξέρω, όχι», λέει ο Τζέικομπ.

Ο Κρις με οδηγεί αγκαζέ προς το ασανσέρ και λέει στον Τζέικομπ: «Έχουμε ανάγκη από ύπνο. Κάνε πως δεν είμαστε εδώ».

Κι εγώ γυρνώ και συμπληρώνω: «Εκτός κι αν έχεις νέα από τον Μπλέικ».

«Μόνο αν είναι σημαντικά», προσθέτει ο Κρις καθώς ανοίγουν οι πόρτες του ασανσέρ και μπαίνουμε μέσα.

Υποψιάζομαι ότι ο Κρις γνωρίζει κάτι που δε μου λέει και περιμένω να κλείσουν οι πόρτες για να τον ρωτήσω. «Αν εσύ και ο Τζέικομπ γνωρίζετε κάτι και δε μου το λέτε...»

Με διακόπτει πιάνοντάς με από τους καρπούς και με τραβά κοντά του, κολλά τους γοφούς του πάνω μου και με χαϊδεύει στη μέση. «Δεν ξέρω τίποτα παραπάνω από σένα», υπόσχεται. «Θυμήσου όσα είπαμε στο Παρίσι, μωρό μου». Ακουμπά την παλάμη του στο μάγουλό μου, το δάχτυλό του χαϊδεύει προκλητικά το σαγόνι μου και με βαθιά φωνή μου λέει: «Δεν υπάρχουν μυστικά. Δεν υπάρχει ανάμεσα».

Η ατμόσφαιρα γύρω μας ηλεκτριάζεται και η αιτία είναι ο Κρις. Το βλέμμα του σκοτεινιάζει απότομα, κάτι που έχω πια συνηθίσει να περιμένω από αυτόν. Δεν είναι πια παιχιδιάρης και ανάλαφρος – ωστόσο, ούτε κι εγώ είμαι. Η ένταση ανάμεσά μας είναι πια ωμή και σαρκική, ωστόσο απαλή και αισθησιακή.

Ο Κρις μου χαϊδεύει τα μαλλιά, το χέρι του ταξιδεύει στον αυχένα μου, στον ώμο, στο μπράτσο μου και σχεδόν νιώθω τις νευρικές απολήξεις του κορμιού μου να ζωντανεύουν, να καλωσορίζουν αυτόν και τη λαχτάρα για ηδονή που τόσο δυναστικά μου διεγείρει. Όταν όμως τα μάτια μου συναντούν τα δικά του, μέσα τους βλέπω κάτι περισσότερο από αυτό που περιμένω. Στα βάθη αυτών των υπέ-

ροχων πράσινων ματιών βλέπω κάτι που δεν καταλαβαίνω. Κάτι ακόμα πιο έντονο από τον υπόκωφο βόμβο της διέγερσης που φλέγεται χαμηλά στην κοιλιά μου.

Αβεβαιότητα ίσως; Τρωτότητα; Ναι. Όχι. Είμαι μπερδεμένη, ωστόσο ξέρω πως βλέπω κάτι που ο Κρις θέλει να δω.

Το ασανσέρ σταματά. Γυρίζω και αντικρίζω την έξοδο που οδηγεί απευθείας μέσα στο διαμέρισμά μας. Όπως την πρώτη νύχτα που ήρθα εδώ, έχω την αδιαμφισβήτητη αίσθηση ότι μόλις περάσω την πόρτα, δε θα είμαι ποτέ ξανά η ίδια. Η ζωή δε θα είναι ποτέ πια ίδια.

Συνειδητοποιώ ότι ο Κρις δε με αγγίζει πια. Ούτε εκείνη τη νύχτα με άγγιξε. Είναι σαν να νιώθει την ανάγκη μου να προχωρήσω μόνη μου, και ένα κομμάτι του εαυτού μου ξέρει το γιατί. Θέλει να ξέρει ότι νιώθω το σπίτι του και σπίτι μου. Μου θυμίζει το γιατί επικοινωνούμε, το γιατί είμαστε τα χαμένα κομμάτια ενός παζλ που ενώνονται τέλεια. Όσο τέλειος κι αν φαίνεται στα μάτια μου με τις ατέλειές του, ποτέ δε θα δει τον εαυτό του όπως τον βλέπω εγώ. Ποτέ δε θα καταλάβει ότι είναι τέλειος. Πάντα θα χρειάζεται εμένα να είμαι τα μάτια του, κι αυτός να είναι τα δικά μου.

Μπαίνω στο διαμέρισμα, περπατώ στο γυαλιστερό, ανοιχτόχρωμο ξύλο. Οι αποσκευές μας βρίσκονται ήδη στην είσοδο. Επαναλαμβάνοντας επίτηδες αυτό που είχα κάνει την πρώτη νύχτα μου εδώ, γιατί νιώθω πως αυτό είναι που θέλει, κατεβαίνω τα σκαλιά προς το σαλόνι. Αφήνω την τσάντα μου στο τραπεζάκι και συνεχίζω μέχρι τη μεγάλη τζαμαρία. Ακουμπώ τις παλάμες μου στο τζάμι και χαζεύω τον πορτοκαλί δίσκο του ήλιου που βυθίζεται στο νερό, βλέπω τα αστέρια, που ένα ένα αρχίζουν να φωτίζουν μια πόλη γεμάτη τόσα μυστικά όσα είχαμε κάποτε εγώ και ο Κρις.

Τώρα όμως ο λευκός καμβάς μας είναι γεμάτος χρώματα, όχι φόβους, κι εκεί που κάποτε υπήρχε μόνο πάθος τώρα έχει ανθίσει και η αγάπη.

Μουσική αρχίζει να παίζει και χαμογελώ όταν ακούω το «Broken» των Lifehouse. Εκπλήσσομαι που ο Κρις θυμήθηκε ότι αυτό ήταν το τραγούδι που έβαλε την πρώτη μας νύχτα μαζί. *Διαλύομαι*, λένε οι στίχοι. *Δεν μπορώ να αναπνεύσω*. Εγώ δε διαλύομαι, αλλά καθώς ο Κρις έρχεται και στέκεται πίσω μου και η ζεστασιά του ποτίζει το κορμί μου, σίγουρα δυσκολεύομαι να αναπνεύσω.

Με απαλές κινήσεις μου βγάζει το παλτό, και αυτή η επανάληψη της σκηνής στέλνει ένα ερωτικό ρίγος στη ραχοκοκαλιά μου. Χαμηλώνω τα μάτια, η ανάσα μου σκαλώνει καθώς αναμένω το άγγιγμά του, περιμένω, λαχταρώ, μέχρι που τα χέρια του κάθονται κτητικά στη μέση μου. Γέρνει πάνω μου και η αίσθηση της σκληρής του στύσης πάνω στη μέση μου είναι αδιανόητα ερεθιστική. Το απαλό άγγιγμα των δαχτύλων του που παραμερίζουν τα μαλλιά μου από τον λαιμό μου κυλά πάνω μου σαν τον ζεστό ήλιο που τρυπώνει από το ανοιχτό παράθυρο.

«Βάλε τα χέρια σου στο τζάμι πάνω από το κεφάλι σου», διατάζει απαλά.

Η προσταγή αυτή με εξιτάρει και ο πειρασμός να κάνω αυτό που προστάζει, να ξαναζήσω την πρώτη μας νύχτα μαζί, είναι ισχυρός. Ωστόσο, έχω την ενοχλητική αίσθηση πως ξαναζώ την αβεβαιότητα που πίστευα πως είχαμε ξεπεράσει. Δεν κατανοώ αυτό το συναίσθημα και δε μου αρέσει.

Στην απελπισία μου να το διώξω, γυρνώ και τον κοιτάζω και για μια στιγμή μαγεύομαι από την ψηλή κορμωστασιά του και την ωμή αρρενωπότητά του. Και καθώς δεν κα-

ταφέρνω να αρθρώσω ούτε λέξη, παίρνει ξανά τον έλεγχο. Με κολλά στο τζάμι, οι δυνατοί μηροί του εγκλωβίζουν τα πόδια μου, τα χέρια του αφήνουν πυρωμένα σημάδια στους γοφούς μου.

Γέρνει το κεφάλι του, το αξύριστο σαγόνι του γδέρνει απαλά το δέρμα μου καθώς μου λέει: «Θα σε γαμήσω πάλι πάνω στο παράθυρο».

Σε παρακαλώ. Ναι. Μη με κάνεις να ικετεύσω, σκέφτομαι, και ο υπόλοιπος κόσμος σβήνει γύρω μου. Το μόνο που μένει είναι αυτός ο άντρας, η κάψα που δημιουργεί μέσα μου και η ομιχλώδης βεβαιότητα ότι ήθελα κάτι να πα. Δαγκώνει τον λοβό του αυτιού μου, με γλείφει ερωτικά και παίρνει μακριά τον πόνο που προκάλεσε, τα χέρια του ταξιιδεύουν προς τα πάνω, στα πλευρά μου, τα δάχτυλά του χαϊδεύουν τις καμπύλες του στήθους μου.

Οι ρώγες μου σκληραίνουν και ο υπόκωφος βόμβος που έχει δημιουργήσει στο φύλο μου εδώ και ώρες με τα ερωτικά του λόγια ανθίζει και εντείνεται. «Κρις», ψιθυρίζω, σαν να παρακαλάω. Γι' αυτόν. Τον θέλω, τον θέλω ολόκληρο.

«Τα χέρια πάνω από το κεφάλι», διατάζει ξανά.

Θέλω να υπακούσω. Το να είμαι στο έλεος αυτού του άντρα είναι κάτι που ανεβάζει την αδρεναλίνη μου περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, αλλά αυτό το αίσθημα πάλι γαντζώνεται μέσα μου, η αίσθηση ότι δεν είναι όλα εντάξει. Γέρνω πάνω του, τυλίγω τα δάχτυλά μου γύρω από την μπλούζα του, και αναζητώ το όμορφο, ανεξιχνίαστο πρόσωπό του. «Είμαστε καλά;»

Έκπληξη περνά φευγαλέα από τα μάτια του κι ύστερα αυτό το αόριστο αίσθημα που θέλω να αποκαλώ τρωτότητα, που όμως δεν είναι. Δεν ξέρω τι είναι. Πιάνει απαλά

το πρόσωπό μου. «Σε χρειάζομαι υπερβολικά για να υπάρξει άλλη απάντηση».

«Τότε γιατί νιώθω ότι είσαι μακριά μου;»

«Δεν είμαι. Είμαι ακριβώς εδώ κι αιμορραγώ για σένα με κάθε τρόπο».

Δεν καταλαβαίνω τον πόνο που κρύβουν τα λόγια του και περισσότερο δεν καταλαβαίνω ποιο ακριβώς είναι το συναίσθημα που προσπαθεί να καταπολεμήσει. «Τι σημαίνει αυτό;»

Ρίχνει το κεφάλι προς τα πίσω, απελευθερώνοντας όλη την ένταση που έχει μέσα του. Τα δευτερόλεπτα περνούν σαν αιώνες και επιτέλους χαμηλώνει το βασανισμένο του βλέμμα στο δικό μου. «Ακόμα σκέφτομαι τη χθεσινή νύχτα. Ακόμα τη ζω».

«Τι σημαίνει αυτό;» λέω ξανά.

«Δεν ξέρω τι σημαίνει», ομολογεί. «Αυτό είναι το πρόβλημα. Αυτός είναι ο φόβος μου».

«Κρις, με μπερδεύεις. Δώσε μου να καταλάβω».

«Όταν ήρθες στο κλαμπ μετά τον θάνατο του Ντίλαν, δεν ήμουν ο εαυτός μου, είχα ξεφύγει τελείως. Αν είχα μείνει, δεν ξέρω τι θα σου είχα κάνει – ή τι θα είχα κάνει μαζί σου».

«Αυτό είναι λοιπόν». Θυμάμαι που μου έλεγε ότι κάποτε ήταν σαν την Άμπερ, ότι, κατά πολλούς τρόπους, ακόμα είναι. «Η κατάρρευση της Άμπερ σε έκανε να φοβάσαι ότι θα πάθεις κι εσύ ξανά το ίδιο».

«Θα συμβεί. Είμαι σαν ωρολογιακή βόμβα. Κάποια στιγμή θα συμβεί».

«Δεν το ξέρεις αυτό».

«Το ξέρω. Πάντα το ήξερα, αλλά το αρνιόμουν. Όχι όμως πια. Κάποια στιγμή θα πρέπει να το αντιμετωπίσουμε».

Ο πρώτος πληθυντικός που χρησιμοποιεί με κάνει να χαλαρώνω. Τον πιάνω από τα μπράτσα, τα μάτια μου αναζητούν τα δικά του. «Δε φοβάμαι».

«Το ξέρω».

Φοβάται όμως και αυτό είναι το πρόβλημα. Ακόμα υπάρχει αυτό το καταραμένο μαστίγιο που απειλεί να μας χωρίσει.

Χτυπά η ενδοεπικοινωνία και ο Κρις ισιώνει την πλάτη και περνά απότομα το χέρι από τα μαλλιά του. Γεμάτη περιέργεια και ανησυχία για τον λόγο της διακοπής, ακούω με αγωνία τον Κρις να πατά το κουμπί και να γρυλίζει: «Το καλό που σου θέλω να είναι σημαντικό».

«Είναι εδώ ο ντετέκτιβ Γκραντ», απαντά ο Τζέικομπ. «Επιμένει να έρθει πάνω».

Αδρεναλίνη με πλημμυρίζει και ανεβαίνω τρέχοντας τα σκαλιά στον Κρις. «Γιατί ήρθε; Αφού είναι να τον συναντήσουμε αύριο στο αστυνομικό τμήμα».

Ο Κρις σηκώνει το χέρι του για να σωπάσω και απαντά στον Τζέικομπ: «Πες του ότι θα τον δούμε αύριο. Και τηλεφώνησε στον Μπλέικ για να σιγουρευτούμε ότι δεν υπάρχει κάτι νεότερο που πρέπει να γνωρίζουμε».

«Αφήστε το πάνω μου», λέει ο Τζέικομπ.

Ο Κρις αφήνει το κουμπί της ενδοεπικοινωνίας και γυρνά σε μένα, πιάνοντάς με από τους ώμους. «Βαθιές ανάσες, μωρό μου. Όλα θα πάνε καλά. Το πιθανότερο είναι να ήθελε να μας στριμώξει για να πάρει περισσότερες πληροφορίες δίχως τον Ντέιβιντ παρόντα».

«Γιατί να θέλει να αποφύγει τον δικηγόρο μας; Και δε δείχνουμε ύποπτοι από τη στιγμή που δεν του μιλάμε;»

«Αυτό θέλει να πιστέψουμε, όμως δεν έχουμε τίποτα να

κρύψουμε, οπότε τι μας νοιάζει τι πιστεύει εκείνος; Σίγουρα περιμένει ότι έξυπνοι άνθρωποι με καλούς δικηγόρους δε θα του μιλούσαν».

«Και αυτό ακριβώς θέλω να πω. Δεν κάναμε τίποτα κακό. Σε μένα επιτέθηκε η Άβα, εμένα προσπάθησε να σκοτώσει. Γιατί να θέλει λοιπόν να μας στοιμώξει;»

«Μάλλον αυτό συμβαίνει με κάθε σημαντικό ύποπτο, αλλά θα τηλεφωνήσω στον Ντέιβιντ για να βεβαιωθώ».

Βγάζει το κινητό από την τσέπη του και πηγαίνει στο παράθυρο του σαλονιού, ενώ εγώ κάθομαι ανήσυχη στην άκρη του καναπέ. Παρόλο που ακούω προσεκτικά, ελπίζοντας να καταλάβω τη συζήτηση με τον Ντέιβιντ, δεν μπορώ.

Κλείνει επιτέλους το τηλέφωνο και κάθεται κοντά μου, τραβώντας τα πόδια μου στην αγκαλιά του. «Ο Ντέιβιντ λέει ότι θα γίνει ακρόαση σχετικά με το ποσό εγγύησης της Άβα αυτή την Παρασκευή. Μάλλον θα ζητήσουν κατάθεση από όλους τους μάρτυρες».

Ακουμπώ τους αγκώνες μου στο δερμάτινο μπράτσο πίσω μου. «Τι σημαίνει αυτό;»

«Ο δικηγόρος της ζητά μείωση του ποσού της εγγύησης και αυτό τους δίνει λίγο ακόμα χρόνο για ανακρίσεις».

«Δηλαδή μπορεί να βγει;»

«Ας ελπίσουμε πως όχι».

Η καρδιά μου βουλιάζει. «Άρα ναι».

«Την κράτησαν την πρώτη φορά. Ας ελπίσουμε πως θα έχουν αρκετά στοιχεία ώστε να την κρατήσουν και τώρα. Θα μάθουμε περισσότερα αύριο στο αστυνομικό τμήμα».

«Μήπως αυτό σημαίνει ότι θα έπρεπε να είχαμε μιλήσει στον ντετέκτιβ απόψε;»

«Όχι. Ο Ντέιβιντ θέλει να είναι μαζί μας. Δεν του έχουν

πει αρκετά ώστε να νιώθει άνετα με την έκβαση της συζήτησης. Επίσης τόνισε ότι αυτή είναι χρονιά εκλογών, που σημαίνει ότι η Εισαγγελία βρίσκεται στον πυρετό της επανεκλογής».

«Που σημαίνει ότι έχουν κίνητρο να λύσουν την υπόθεση και να υπάρξει καταδίκη».

«Ναι. Ακριβώς».

Περιμένω ελπίζοντας να πει περισσότερα και, όταν δεν το κάνει, συνειδητοποιώ αργά την πραγματικότητα και το στομάχι μου δένεται κόμπος. «Καταδίκη με κάθε κόστος – ακόμα κι ενός αθώου».

«Θέλω να πιστεύω ότι η Εισαγγελία έχει και μια ηθική».

Σηκώνει το κινητό που χτυπά για ακόμα μία φορά κι εγώ ακούω προσεκτικά. «Πάρε με όταν τον βρεις», λέει μόνο πριν αφήσει το τηλέφωνο στο τραπεζάκι. «Ο Τζέικομπ δε βρίσκει τον Μπλέικ. Θα μας πάρει όταν τον βρει. Επίσης προσπαθεί να βρει τον Μαρκ μια και ο μπάσταρδος δεν απαντά στις κλήσεις μου».

«Άρα απλώς περιμένουμε».

«Ναι, αλλά τουλάχιστον το κάνουμε μαζί». Με τραβά κοντά του κι εγώ κουρνιαάζω πάνω στο γεροδεμένο κορμί του, ακουμπώ το κεφάλι μου στο στέρνο του, το μυαλό μου μετρά τους χτύπους της καρδιάς του. *Μαζί*, επαναλαμβάνω μέσα μου. Κλείνω τα μάτια κι επαναλαμβάνω τη λέξη ξανά και ξανά.

Ξυπνώ αιχμάλωτη από το πανέμορφο καταπράσινο βλέμμα του Κρις και σταδιακά συνειδητοποιώ ότι βρισκόμαστε στον καναπέ με τα πόδια μας πλεγμένα μεταξύ τους. «Γεια», μουρμουρίζω, χαϊδεύοντας το αξύριστο σαγόνι του. «Γεια».

«Εύκολα θα μου γίνει συνηθισμένο να ξυπνώ μαζί σου κάθε μέρα».

Κλείνει το χέρι του πάνω από τα δάχτυλά μου και τα φιλά. «Ελπίζω να σου έχει ήδη γίνει».

Χαμογελώ. «Χρειάζομαι κι άλλη εξάσκηση. Πολύ περισσότερη. Πόση ώρα κοιμόμαστε;»

«Περίπου δώδεκα ώρες».

«Τι;» Ανασηκώνομαι στον αγκώνα μου, παραμερίζοντας τα μαλλιά μου από τα μάτια μου που μισοκλείνουν στο φως του ήλιου που μπαίνει από τη μεγάλη τζαμαρία. «Πώς γίνεται να μην πήγαμε στο κρεβάτι; Φοράμε ακόμα τα ρούχα μας».

«Μας έβγαλα τα παπούτσια πριν από κανένα τρίωρο, όταν ξύπνησες για να πας τουαλέτα».

«Πήγα τουαλέτα;»

Γελάει. «Ναι. Σκόπευα να μεταφερθούμε στο κρεβάτι όταν γύρισες, αλλά προφανώς με πήρε ο ύπνος».

«Δε θυμάμαι απολύτως τίποτα. Μήπως πήραν ο Μπλέικ ή ο Μαρκ και κοιμόμουν;»

«Κανένας δεν πήρε». Τεντώνεται μέχρι το τραπεζάκι και ελέγχει το κινητό του. «Μπα. Τίποτα».

«Γιατί δε σε έχει πάρει ο Μπλέικ;»

«Υποθέτω πως δεν είχε κάτι καινούργιο να μας πει και δε θα ήθελε να μας ξυπνήσει δίχως λόγο. Είναι μόνο οκτώ το πρωί».

«Μάλλον έχεις δίκιο, αλλά το να μας αγνοεί ο Μαρκ είναι παράλογο. Προσπαθούμε να επικοινωνήσουμε μαζί του εδώ και μέρες. Ήλιζα πραγματικά να μας ενημέρωνε για το πώς χειρίζεται η αστυνομία την υπόθεση». Σκαρφαλώνω η μισή στον Κρις για να πιάσω την τσάντα μου από το τραπεζάκι.

«Το γόνατο, μωρό μου», βογκάει, πιάνοντας το πόδι μου. «Το γόνατο».

«Ουπς, συγγνώμη», λέω και αρπάζω στα γρήγορα το κινητό μου για να καθίσω πάλι δίπλα του. «Ούτε κι εγώ έχω καμιά κλήση. Χιμ. Οι μόνοι που έχουν μείνει στην γκαλερί από το προσωπικό είναι η Αμάντα και ο Ραλφ. Ίσως μπορώ να βρω τον Ραλφ να μας πει τι συμβαίνει με τον Μαρκ». Αρχίζω να πληκτρολογώ τον αριθμό της γκαλερί, μα διστάζω, φοβούμενη για το τι θα απαντήσω σε ερωτήσεις που θα μου κάνει όταν με πάρει. Αν με πάρει. Αυτή τη στιγμή κανείς δε φαίνεται να θέλει να μας μιλήσει. «Πόσα νομίζεις ότι ξέρουν οι υπάλληλοι της γκαλερί για ό,τι συμβαίνει;»

«Μίλησα στον Ντέιβιντ και τον Μπλέικ πριν φύγουμε

από Παρίσι και μου επιβεβαίωσαν ότι δεν έχει κοινοποιηθεί τίποτα πέρα από τη σύλληψη του Ρίκο και της Μέρι».

«Νόμιζα πως κάτι τέτοια θέματα βγαίνουν πάντα στον τύπο».

«Η αστυνομία μπορεί να σφραγίσει τον φάκελο στο τμήμα των δημοσίων σχέσεων και απ' ό,τι φαίνεται αυτό έκαναν. Ο Ντέιβιντ λέει ότι η Εισαγγελία δε θέλει να έχει στα χέρια της υπόθεση αγνοούμενου ατόμου με τη λέξη “φόνος”, μέχρι να έχει σίγουρη καταδίκη».

Φόνος. Η καρδιά μου σφίγγεται και γρήγορα προσπαθώ να αποδιώξω τη λέξη πριν αρχίσει να επηρεάζει και το μυαλό μου. «Αναρωτιέμαι τι έχει πει ο Μαρκ στο προσωπικό, αν έχει πει κάτι. Μάλλον θα αφήσω μήνυμα στον Ραλφ και ας ελπίσουμε ότι μέχρι να το πάρει θα έχουμε μάθει νέα του Μπλέικ ή του Μαρκ».

«Άφησε το μήνυμά σου», λέει. «Εγώ θα απασχοληθώ όσο περιμένουμε». Με τραβά στο κέντρο του καναπέ και ξαπλώνει πάνω μου το υπέροχο βάρος του κορμιού του.

«Χμμμ», μουρμουρίζω, καθώς η σκληρή του στύση πιέζει την κοιλιά μου, «προφανώς το γόνατό μου δεν έκανε και πολύ μεγάλη ζημιά». Δείχνω το κινητό μου και πατώ την επανάκληση. «Φρόνιμα. Να τηλεφωνήσω πρώτα».

«Ό,τι πεις», υπόσχεται και είμαι σίγουρη πως δε μιλά για το τηλεφώνημα όταν τα χέρια του ταξιδεύουν από τη μέση μου στο στήθος μου.

«Σταμάτα», μουρμουρίζω. «Καλεί».

Απτόητος, μου σηκώνει την μπλούζα και τα δάχτυλά του χορεύουν πάνω στο γυμνό μου δέρμα.

«Σταμάτα», απαιτώ, χώνοντας τα δάχτυλά μου στα σέξι ξανθά μαλλιά του για να τον κάνω να με κοιτάξει.

«Όχι», απαντά απλά.

«Ναι».

«Το ναι μ' αρέσει», συμφωνεί, και παρά το ότι τον κρατώ από τα μαλλιά, καταφέρνει να γλιστρήσει το δάχτυλό του ανάμεσα στους μηρούς μου και να με ερεθίσει πάνω από το τζιν.

Τα βλέφαρά μου πεταρίζουν στην κάψα που καταλαμβάνει το φύλο μου και το μόνο που σκέφτομαι είναι εκείνον να με γλείφει εκεί. Παραδόξως, καταφέρνω και ακούω τον τηλεφωνητή και αφήνω τα μαλλιά του Κρις για να πληκτρολογήσω το εσωτερικό του Ραλφ. Ο Κρις αρπάζει την ευκαιρία για να κατεβάσει το φερμουάρ του τζιν μου. Και όταν το στόμα του κολλά πάνω στο δέρμα που μόλις ξεγύμνωσε, και η γλώσσα του βυθίζεται στον αφαλό μου, εκείνη τη στιγμή απαντά ο Ραλφ κι εγώ δεν μπορώ να αρθρώσω λέξη, πόσο μάλλον πρόταση με συνοχή.

Ο Κρις μου παίρνει το τηλέφωνο κι εγώ το αρπάζω. «Όχι. Πρέπει να ξαναπάρω».

«Ξαναπάρε όταν ανοίξουν». Μου παίρνει το κινητό και το πετά στη δεξιά πολυθρόνα. «Έχουμε πολύ χρόνο να σκοτώσουμε μέχρι τη συνάντηση για να αγχώνεσαι τόσο πολύ».

«Χρόνο που πρέπει να εκμεταλλευτούμε για να πάρουμε απαντήσεις».

«Και η απάντηση θα είναι “ναι” όταν σε κάνω να την πεις». Μου κατεβάζει το τζιν μαζί με το κιλοτάκι μέχρι τους γοφούς.

«Προσπάθησε πρώτα να μιλήσεις με τον Μπλέικ, Κρις».

Πετά το παντελόνι μου όπως πέταξε το κινητό μου και αρχίζει να μου σηκώνει την μπλούζα. «Αμέσως μόλις τελειώσουμε από εδώ». Μου ξεκουμπώνει το σουτιέν, χου-

φτώνει τα στήθη μου, τα δάχτυλά του χαϊδεύουν τις ρώγες μου και σκύβει για να γλείψει τη μία που έχει σκληρύνει και πονά από ηδονή. «Έχεις κανένα πρόβλημα με αυτό;»

«Πρόβλημα;» ρωτάω ξέπνοη. «Τι πρόβλημα;»

Χαμογελά αχνά και μου βγάζει την μπλούζα. Κάνω να κατεβάσω τα χέρια μου αλλά μου τα ακινητοποιεί πάνω από το κεφάλι. «Κράτα τα εκεί. Κούνα τα και θα τιμωρηθείς όπως σου είχα υποσχεθεί χθες βράδυ». Σέρνει το χέρι του πάνω στο γυμνό μου στήθος, ρουφά αχόρταγα τις ρώγες μου και νιώθω τις σουβλιές της ηδονής μέχρι το φύλο μου.

Πλημμυρίζω αδρεναλίνη, λίγο φόβο για το άγνωστο και ταυτόχρονα νιώθω την απόλυτη διέγερση. «Με ποιον τρόπο θα τιμωρηθώ;» ρωτάω και τα πόδια μου σφίγγονται ασυναίσθητα γύρω από τους γοφούς του.

Το βλέμμα του πέφτει καυτό πάνω στις ρώγες μου και στα βαριά, πρησμένα μου στήθη πριν καρφωθεί στα μάτια μου. «Καλύψαμε τη λίστα των δυνατοτήτων χθες στο αεροπλάνο».

Κάψα με ποτίζει ολόκληρη στη θύμηση των ψιθυριστών άκρως ερεθιστικών υποσχέσεων. «Ναι, το κάναμε».

Μου ανοίγει τα πόδια και γλιστρά τα δάχτυλά του στο υγρό, καυτό τριγωνάκι, ενώ το δάχτυλό του διαγράφει απαλούς κύκλους πάνω στην κλειτορίδα μου. «Θέλεις το στόμα μου εδώ;»

«Ναι», μου ξεφεύγει η απάντηση.

«Τι θα κάνεις αν σου πω πως αν τελειώσεις πριν σου το επιτρέψω, το τίμημα θα είναι να επιλέξω μια από τις τιμωρίες που σκέφτομαι;»

Γελάω βραχνά και του θυμίζω: «Την έχουμε ξανακάνει αυτή την κουβέντα. Θα αποτύχω. Στην πραγματικότητα»

τα, αυτή ακριβώς τη στιγμή, και μόνο να αναπνεύσεις, θα τελειώσω».

Το ερωτικό, πανούργο στόμα του σχηματίζει χαμόγελο ικανοποίησης. «Τότε καλύτερα να περάσουμε απευθείας στην τιμωρία».

Η αδρεναλίνη που με πλημμυρίζει κάνει το κορμί μου να τρέμει ολόκληρο. Ίσως πάλι να είναι εκείνος που με κάνει να τρέμω. «Αξίζω τον οργασμό αν είναι να με τιμωρήσεις», καταφέρνω να ψελλίσω.

Γελάει και το γέλιο του ακούγεται πονηρό και κυρίαρχο, σαν να έχει ήδη αποφασίσει ποια από τις υποσχέσεις που μου έδωσε στο αεροπλάνο πρόκειται να πραγματοποιήσει. «Για να δούμε πόσο έτοιμη είσαι τελικά», μουρμουρίζει, βυθίζοντας ένα δάχτυλο μέσα μου, και ύστερα ακόμα ένα, χαράζοντας ταυτόχρονα μια γραμμή ηδονής. Αντιστέκομαι στο κύρωμα των γοφών μου, στην ηδονή της λύτρωσης και μοιάζει να το καταλαβαίνει, να το γνωρίζει. «Μπορείς να τελειώσεις αν θες, μωρό μου», λέει, «αν όμως κουνήσεις τα χέρια σου, τότε θα σε τιμωρήσω». Τυλίγει το χέρι του γύρω από τη μέση μου και με σηκώνει ώστε τα δάχτυλά του να βυθιστούν περισσότερο μέσα μου. «Κατάλαβες;»

«Ναι», λέω ασθμαίνοντας. «Ναι». Δεν καταλαβαίνω ακριβώς σε τι συμφωνώ, γιατί τα δάχτυλά του στέλνουν μικρά βέλη ηδονής σε όλο το κορμί μου.

«Ωραία». Σκύβει και με φιλά στην κοιλιά και ύστερα νιώθω τη γλώσσα του να χορεύει στις προησμένες μου ρωγές. «Υπάρχει μόνο τιμωρία», μουρμουρίζει πάνω στο δέρμα μου και ύστερα από μια μικρή παύση προσθέτει: «Ή καθόλου τιμωρία».

Τιμωρία ή καθόλου τιμωρία. Οι λέξεις αυτές χορεύουν

στο μυαλό μου, και απρόσκλητο το ίδιο κάνει και το απόσπασμα από το ημερολόγιο της Ρεμπέκα. *Ήξερες ότι πρέπει να σε τιμωρήσω.* Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί θεωρούσε αυτή την πρόταση του Μαρκ τόσο εθιστική, μα τώρα το καταλαβαίνω. Νιώθω το ίδιο δέος και λαχτάρα που περιέγραφε εκείνη μαζί του, τον πόνο που κρύβει μέσα του φόβο και ταυτόχρονα πόθο.

Οι ώμοι του Κρις πιέζουν τα γόνατά μου, η καυτή του ανάσα καφαλίζει την προησμένη μου κλειτορίδα και η προσμονή μέσα μου είναι σχεδόν αβάσταχτη. Κάνω να κουνήσω τα χέρια μου για να τον τραβήξω κοντά μου μα κρατιέμαι. Αν τον παρακούσω, ξέρω ότι η τιμωρία μου θα ξεκινήσει με τη στέρηση του στόματός του, και το θέλω το στόμα του. Απεγνωσμένα.

Κι άλλες καυτές ανάσες με χαϊδεύουν και η γλώσσα του ψιθυρίζει ανάμεσα στους μηρούς μου, και πρέπει να γραπώσω γερά τα δερμάτινα μπράτσα του καναπέ για να κρατήσω τα χέρια μου ακίνητα. Με βασανίζει, προσπαθεί να με κάνει να κάνω αυτό που μου απαγόρευσε. Μα δεν το κάνω. Δε θα το κάνω. Περιμένω την ύστατη ανταμοιβή, που τελικά έρχεται.

Το ζεστό του στόμα κλείνει πάνω στην κλειτορίδα μου και είναι λες και η σκληρή μπάλα έντασης που είναι φωλιασμένη μέσα μου να απελευθερώνεται, μόνο και μόνο για να κουρνιαώσει ξανά στη θέση της. Τώρα έχω το στόμα του, τη γλώσσα του, αλλά λαχταρώ εκείνη τη γλυκιά, υπέροχη στιγμή όταν όλα γύρω μου θα εκραγούν ηδονικά. Και αυτή η στιγμή πλησιάζει, είναι τόσο κοντά. Η γλώσσα του είναι μαγική, χορεύει πάνω στην κλειτορίδα μου, διαγράφει κύκλους πάνω της, ενώ τα δάχτυλά του βυθίζονται ρυθμικά

μέσα μου. Οι αναστολές μου έχουν εξατμιστεί, ασθμαίνω, κινούμαι μαζί του, βρίσκομαι τόσο στο χείλος του γκρεμού που νιώθω πως θα γίνω χίλια κομμάτια. Με κρατά επίτηδες εκεί, επιβραδύνει τις κινήσεις του όταν εγώ θέλω να τις επιταχύνει, κινείται όταν εγώ θέλω να μείνει ακίνητος. Δεν αντέχω άλλο. Κατεβάζω το χέρι μου στο κεφάλι του, κι έτσι απλά, σταματά αυτό που κάνει. Μου κόβεται η ανάσα, προσπαθώ να τον πιάσω, όμως είναι πολύ αργά για να κάνω πίσω, να αλλάξω αυτό που έκανα.

Στέκεται από πάνω μου, το βλέμμα του συναντά το δικό μου. «Σου είπα να μείνεις ακίνητη».

«Το ξέρω, αλλά—»

«Δεν υπάρχει αλλά. Τιμωρία ή καθόλου τιμωρία. Αυτές ήταν οι επιλογές». Εντελώς ξαφνικά, με γυρνά μπρούμυτα και με τραβά να πέσω στα γόνατα, σηκώνοντας τους γλουτούς μου στον αέρα. Η καρδιά μου χτυπά σαν τρελή και η βεβαιότητα της επερχόμενης τιμωρίας ξεχύνει αδρεναλίνη σε όλο το κορμί μου.

Ξαφνικά το γυμνό του χέρι χτυπά τα οπίσθιά μου, το τσούξιμο μου προκαλεί σοκ, απλώνεται ακτινωτά στο δέρμα μου μέχρι τη σπονδυλική μου στήλη. Βογκάω και κυρτώνω τη μέση μου, κι αυτό είναι μεγάλο λάθος. Δέχομαι το επόμενο χτύπημα της παλάμης του που μου προκαλεί μεγαλύτερο πόνο, περισσότερο τσούξιμο. Καταφέρνω και θυμάμαι ό,τι μου έχει μάθει και αρχίζω να μετρώ με το επόμενο χτύπημα. Τρία, τέσσερα, πέντε. Κρατώ την ανάσα μου στο έξι που δεν έρχεται ποτέ.

Ο Κρις με γυρνά, με πιέζει στον καναπέ με το βάρος του σώματός του, τα δάχτυλά του μπλέκονται στα μακριά μαλλιά μου. Για μερικά δευτερόλεπτα οι ανάσες μας συγχρο-

νίζονται, η ατμόσφαιρα ηλεκτριάζεται γύρω μας. Νιώθω αυτό τον άντρα σε κάθε κύτταρο του κορμιού μου, σε κάθε πόρο και νευρική απόληξη. Και όταν το στόμα του πλησιάζει το δικό μου, καυτό και αποφασιστικό, αδιαμφισβήτητο δείγμα ότι έχει τον απόλυτο έλεγχο, νιώθω ότι δεν έχω λαχταρήσει ποτέ ένα φιλί όσο το λαχταρώ τώρα. Είμαι δική του και κανένα σημείο του κορμιού μου δεν μπορεί να αντισταθεί σε αυτό. Κανένα κομμάτι μου δεν το αρνείται. Υπάρχει απλώς μόνο αυτό που μπορεί να πάρει από μένα. Την υποταγή μου.

Ασθμαίνω τη στιγμή που ξεκολλά το στόμα του από το δικό μου και αφήνει τα μαλλιά μου που χύνονται πάνω στο κορμί μου. Γλιστρά ανάμεσα στα πόδια μου και λιώνω όταν το στόμα του συναντά την κλειτορίδα μου. Ρουφά και γλείφει, στέλνοντας κύματα ηδονής σε κάθε μου κύτταρο. Και αυτή τη φορά με πηγαίνει εκεί που θέλω να πάω και τότε χάνομαι, ζαλιζομαι από τη λύτρωση που με περιμένει. Με γλείφει μια τελευταία φορά και το φύλο μου συσπάται γύρω από τα δάχτυλά του, κάθε μυς του κορμιού μου γεμίζει ένταση ώσπου επιτέλους με πλημμυρίζει η ηδονή. Τα πάντα είναι ένα σαρωτικό κύμα αισθήσεων που κάνει όλα τα άλλα να χάνονται. Επιστρέφω ξανά αργά στην πραγματικότητα, ασθμαίνοντας από την αίσθηση που άφησε αυτό που μόλις μου έκανε.

Ο Κρις κάνει να απομακρυνθεί, μα προσπαθώ να τον τραβήξω κοντά μου. «Περίμενε. Σε παρακαλώ». Κι έτσι απλά, με σηκώνει και με ρίχνει στον ώμο του, το χέρι του σφίγγει τον πισινό μου. Η καρδιά μου βροντοχτυπά στη σκέψη ότι θα με χτυπήσει ξανά και η ανάσα μου σκαλώνει.

Μπαίνει στο μπάνιο, ανάβει το φως, και με καθίζει στον

λευκό πάγκο. Ύστερα πηγαίνει μέχρι την ντουσιέρα και την ανοίγει, βγάζοντας ταυτόχρονα την μπλούζα του. Το βλέμμα μου καταβροχθίζει τη γραμμωμένη πλάτη του και τον τρόπο με τον οποίο τεντώνεται ο δρόκος στο δέρμα του σε κάθε του κίνηση. Αποπνέει δύναμη και έλεγχο. Είναι το απόλυτο αρσενικό. Είναι ο μέλλον σύζυγός μου και η σκέψη ότι θα είμαι γυναίκα αυτού του άντρα είναι άκρως ερωτική.

Γυρνά και με κοιτάζει, με μάτια που ξεχειλίζουν καυτό πόθο. Ξεκουμπώνει το τζιν του, το αφήνει να γλιστρήσει στο πάτωμα κι εγώ δε χορταίνω στη θέα του αγαλματένιου κορμιού του.

«Έλα εδώ», προστάζει κι εγώ δε χρειάζομαι δεύτερη κουβέντα. Με έχει κατηγορήσει ότι απολαμβάνω τον έλεγχό του, κι έχει δίκιο. Όχι μόνο μου αρέσει, αλλά τον λαχταρώ, του προσφέρω την απόλυτη υποταγή μου, πράγμα που δε θα έκανα ποτέ με κανέναν άλλον.

Κατεβαίνω από τον πάγκο και, ερεθισμένη από το ελαφρύ τσούξιμο που νιώθω στα οπίσθιά μου, διανύω την απόσταση που μας χωρίζει και στέκομαι μπροστά του, ενώ το κορμί μου τρέμει στη σκέψη τού πόσο πολύ λαχταρώ το άγγιγμά του. Νιώθω σαν να έχει να με αγγίξει αιώνες και όχι μόλις μερικά δευτερόλεπτα.

Υποθέτω πως θα μου το αρνηθεί, θα με κάνει να περιμένω, αλλά με μια ξαφνική αλλαγή της διάθεσης, ένα κύμα τρυφερότητας απαλύνει τα μάτια και το πρόσωπό του. Πριν καλά καλά το καταλάβω, με τραβά στο ντους και στην αγκαλιά του.

Η παλάμη μου ακουμπά στο στέρνο του. «Με χτύπησες. Χωρίς να με προειδοποιήσεις».

Με κολλά στον τοίχο. «Και γιατί νομίζεις το έκανα αυτό;»

Το βλέμμα του σκοτεινιάζει πάλι, παρασύρει κι εμένα και τραυλίζω καθώς του απαντώ. «Δεν... δεν ξέρω».

«Γιατί αν καταρρεύσω ξανά θα γίνει στα ξαφνικά. Θα πρέπει να είσαι προετοιμασμένη γι' αυτό. Θα πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι».

Η καρδιά μου σφίγγεται από κατανόηση. Δε με απομακρύνει λόγω της Άμπερ. Με τραβά ακόμα πιο κοντά του. Τυλίγω τα χέρια μου γύρω του. «Θα είμαστε».

«Πρέπει να είμαστε», τονίζει ξανά και με σφίγγει τόσο δυνατά σαν να πιστεύει ότι θα με χάσει. Γι' αυτό τον κρατώ κι εγώ πιο σφιχτά, γιατί το έχει ανάγκη.

Έχει πάει σχεδόν μεσημέρι όταν βγαίνω από το μπάνιο και βρίσκω τον Κρις να μιλά στο τηλέφωνο χαζεύοντας από το μεγάλο παράθυρο. Φοράει μαύρο τζιν Diesel, ασορτί μακό μπλουζάκι Diesel και τα μποτάκια που διαλέξαμε μαζί στο Παρίσι, και κρατά μια κούπα καφέ. Το άκαμπο κορμί του και η ένταση στους ώμους του με κάνουν να αναρωτιέμαι αν κοιμήθηκε πολύ λιγότερο από όσο θέλει να δείχνει. Και αν ανησυχεί πολύ περισσότερο για τη σημερινή συνάντηση.

Κάθομαι στην αφράτη δερμάτινη πολυθρόνα απέναντί του κι αυτός γυρνά και κλείνει το τηλέφωνο. Τα μάτια του με κοιτούν φωτεινά, το φως του ήλιου αιχμαλωτίζει τις κερυμιπαρένιες τους κηλίδες και τις κάνει χρυσαφένιες. Με πλησιάζει νωχελικά και το βλέμμα του σαρώνει εξεταστικά τη μαύρη μου φούστα και το πουλόβερ με V που φορώ.

Σκύβει από πάνω μου ακουμπώντας το χέρι του στο γόνατό μου. «Είσαι πανέμορφη, μωρό μου», λέει με βραχνή, γεμάτη πόθο φωνή.

Αυτός ο πόθος με κάνει να κοκκινίζω. «Σ' ευχαριστώ. Θεώρησα πως πρέπει να ντυθώ επαγγελματικά για τη συνάντηση».

«Να ντύνεσαι για να εντυπωσιάζεις τον εαυτό σου, όχι τους άλλους». Τα μάτια του λαμπυρίζουν με την πονηριά που τόσο λατρεύω κι εκείνος συνεχίζει: «Να γδύνεσαι για να εντυπωσιάζεις εμένα». Προσπαθώ να χαμογελάσω, μα αποτυγχάνω παταγωδώς, και ο Κρις το παρατηρεί αμέσως. «Ει», λέει, χαϊδεύοντας το μάγουλό μου. «Χαλάρωσε, μωράκι μου. Δεν υπάρχει λόγος να αγχώνεσαι για τη συνάντηση».

Τον κοιτάζω εξεταστικά, ψάχνοντας για κάποιο ίχνος έντασης, μα δε βλέπω τίποτα. Ίσως να το φαντάστηκα. «Με ενοχλεί που πάμε εντελώς στα τυφλά. Ο Μαρκ δε μας έχει πάρει. Ούτε ο Ραλφ, παρόλο που του έχω αφήσει δύο μηνύματα. Ο Μπλέικ και ο Ντέιβιντ δε μας έχουν πει κάτι καινούργιο. Αποκλείεται να ήρθε δίχως λόγο ο ντετέκτιβ εδώ χθες βράδυ. Και σε παρακαλώ πες μου ότι τώρα μιλούσες με τον Ντέιβιντ».

«Προφανώς δεν πρέπει να σε αφήνω να πίνεις πάνω από δύο φλιτζάνια καφέ. Τρέχεις με τα χίλια», με πειράζει. «Και όχι, δε μιλούσα με τον Ντέιβιντ. Ήταν ο κοσμηματοπώλης που σου έλεγα. Σχεδίασα ένα δαχτυλίδι που σκοπεύω να σου δείξω, αλλά ήθελα πρώτα να βεβαιωθώ ότι μπορεί να δουλέψει με αυτό που έχω στο μυαλό μου».

«Σχεδίασες δαχτυλίδι για μένα;» ρωτάω ενθουσιασμένη. «Θα έχω έναν αυθεντικό Κρις Μέριτ στο δάχτυλό μου!»

«Και στο κρεβάτι σου», με πειράζει. «Αλλά ναι. Σχεδίασα ένα δαχτυλίδι. Λείπουν μερικές ακόμα πινελιές και μετά θα το δεις».

Ακτινοβολώ. Με κάποιον τρόπο, ο Κρις κατάφερε να με

κάνει να ξεχάσω όλες τις αγωνίες μου. Τον πλησιάζω και κλείνω το πρόσωπό του στις παλάμες μου. «Αυτό ήταν το καλύτερο δώρο που θα μπορούσες να μου κάνεις».

Χαμογελά και καλύπτει τα χέρια μου με τα δικά του, κατεβάζοντάς τα ανάμεσά μας. «Ας ελπίσουμε ότι δε θα αλλάξεις γνώμη όταν το δεις».

«Το ξέρεις πως δε θα αλλάξω. Δε θέλω να περιμένω για να το δω. Μπορώ να ριξω μια ματιά; Σε παρακαλώ; Δε με νοιάζει που δεν έχει τελειώσει».

Σηκώνεται και με τραβά μαζί του. «Μετά τη συνάντηση με την αστυνομία».

Η φρόση με χτυπά σαν παγωμένος αέρας. «Σωστά», λέω, καταπίνοντας τον κόμπο στον λαιμό μου. «Η συνάντηση».

«Ο Ντέιβιντ θέλει να συναντηθούμε πρώτα σε μια καφετέρια κοντά στο τμήμα, αλλά έχουμε μπόλικο χρόνο μέχρι τότε. Περνάμε από την γκαλερί μήπως μάθουμε τίποτα για τον Μαρκ; Ίσως έτσι ηρεμήσεις λίγο».

«Ναι», συμφωνώ γρήγορα. «Πολύ καλή ιδέα». Και είναι όντως καλή ιδέα, γιατί όμως το στομάχι μου έχει γίνει πέτρα;

«Ο Ραλφ και η Αμάντα θα αρχίσουν τις ερωτήσεις», με προειδοποιεί.

«Το ίδιο και η αστυνομία. Θα κάνω και εξάσκηση. Και θα νιώσω καλύτερα αν είμαι προετοιμασμένη πριν πάμε στο τμήμα».

Με κοιτάζει εξεταστικά. «Είσαι σίγουρη;»

«Ναι», λέω. «Είμαι σίγουρη». Δε μοιάζει να πείθεται και το στομάχι μου κάνει ακόμα μία τούμπα. Ένα μέρος του εαυτού μου δε θέλει να πάει στην γκαλερί και δεν ξέρω γιατί.

Σαν τα αγκάθια στα τριαντάφυλλα που τόσο του αρέσει να μου προσφέρει, καλωσορίζω τον πόνο του μασιγίου στην πλάτη μου. Είναι η απόδραση από όλα όσα έχω χάσει, όλα όσα έχω δει κι έχω κάνει, και μετανιώνω που κάνω. Εκείνος μου το προσφέρει αυτό. Εκείνος είναι το ναρκωτικό μου. Ο πόνος είναι το ναρκωτικό μου. Με σαρώνει και δε νιώθω τίποτε άλλο πέρα από το δάγκωμα του δέρματος και το γλυκό μετάξι του σκότους και της ηδονής που ακολουθεί.

Ρεμπέκα Μείσον

Δεν μπορώ να ξεχωρίσω αν το καφέ της Άβα είναι ανοιχτό καθώς στρίβουμε τη γωνία πίσω από την γκαλερί. Δεν ξέρω καν γιατί με νοιάζει, αλλά αν λάβω υπόψη μου το πόσο σφίγγεται το στομάχι μου στη θέα της ταμπέλας, προφανώς με νοιάζει. Ίσως είναι ο λόγος που δεν ήθελα να έρθω εδώ εξαρχής – ή μάλλον η Άβα είναι ο λόγος. Είναι ο λόγος που όλοι μας περνάμε μια κόλαση. Είναι το τέρας που δολοφόνησε τη Ρεμπέκα και που κόντεψε να στείλει κι εμένα στον τάφο.

Ευτυχώς, μόλις ο Κρις παρκάρει την 911 στο πάρκινγκ πίσω από την γκαλερί η σκέψη μου στρέφεται εντελώς αλλού. «Αυτό είναι το αυτοκίνητο του Ραλφ», λέω, δείχνοντας μια μαύρη Κάμρι, το μοναδικό άλλο αμάξι στο πάρκινγκ. «Η Αμάντα έρχεται με λεωφορείο, αλλά όλοι οι άλλοι εργαζόμενοι παρκάρουν εδώ. Ποιος διευθύνει άραγε την γκαλερί τώρα που λείπει ο Μαρκ;»

Ο Κρις ανοίγει την πόρτα του και βγάζει το ένα πόδι του στο πεζοδρόμιο. «Φαντάζομαι ότι με όλα όσα συμβαίνουν,

την αποχώρησή σου και τη Μέρι στη φυλακή, δεν υπάρχουν και πολλά να διευθύνει κανείς. Ο Μπλέικ είπε ότι η γκαλερί είναι κλειστή για το κοινό εδώ και μία εβδομάδα. Δεν τηλεφωνείς στη ρεσεψιόν να δούμε αν θα μας αφήσουν να μπούμε;»

Πληκτρολογώ τον αριθμό και βγαίνει τηλεφωνητής. Ο Κρις κάνει τον γύρο της Πόρσε και μου ανοίγει την πόρτα την ώρα που αφήνω ακόμα ένα μήνυμα στην προσωπική γραμμή του Ραλφ. «Καμία τύχη», λέω, αφήνοντας τον Κρις να με βοηθήσει να βγω από το αυτοκίνητο. «Ίσως λειτουργεί ακόμα ο κωδικός ασφαλείας μου».

Δίχως ιδιαίτερη αισιοδοξία, ο Κρις παραμερίζει το ανοιχτό δερμάτινο μπουφάν του και βάζει τα χέρια στη μέση του. «Υπό κανονικές συνθήκες, θα έβαζα στοίχημα ότι ο Μαρκ δε θα έκανε τέτοια παράλειψη. Αλλά εδώ οι συνθήκες μόνο φυσιολογικές δεν είναι».

Μια ριπή παγωμένου αέρα μας χτυπά και σφίγγω τη μαύρη καπαρντίνα πάνω μου. «Είμαι έτοιμη να μπω μέσα», λέω, κινώντας προς το κτίριο. Στην πόρτα ο Κρις με πλησιάζει και η επιβλητική κορμοστασιά του με προστατεύει από τον άνεμο καθώς πληκτρολογώ τον κωδικό μου – ο οποίος απορρίπτεται.

«Άρα πάμε από την μπροστινή είσοδο», λέει ο Κρις και με πιάνει από τον αγκώνα. «Ίσως μας δει κανείς από την τζαμαρία».

Διασχίζουμε την πλαϊνή πλευρά του κτιρίου, όπου ευτυχώς ο αέρας κόβει και βλέπουμε πάνω στην τζαμαρία την ταμπέλα Κλειστό. Στον όροφο της έκθεσης δεν υπάρχουν φώτα ούτε κανένα σημάδι ζωής, ωστόσο αρχίζω να χτυπώ και μαζί μου και ο Κρις.

Μετά από δέκα εκνευριστικά λεπτά και πάνω που είμαι έτοιμη να τα παρατήσω, βλέπω την Αμάντα να έρχεται τρέχοντας. Περιμένω στην πόρτα να τη χαιρετήσω και μόλις ανοίγει, τυλίγει τα χέρια της γύρω από τον λαιμό μου και ξεσπά σε κλάματα.

Την αγκαλιάζω εντελώς σαστισμένη. Η Αμάντα είναι μικρή και αρκετά ντροπαλή, αλλά ποτέ δεν ήταν υπερβολική στις αντιδράσεις της. «Τι συμβαίνει, γλυκιά μου;» ρωτάω, ανταλλάσσοντας ένα βλέμμα ανησυχίας με τον Κρις.

Με αφήνει και σκουπίζει τα δάκρυά της. «Συγγνώμη... Απλώς...» Διστάζοντας, μοιάζει να αντιλαμβάνεται κάτι σημαντικό. «Ελάτε μέσα», λέει, τραβώντας με από το χέρι. «Πριν μας την πέσουν πάλι οι δημοσιογράφοι».

Μπαίνω στον εκθεσιακό χώρο με τον Κρις πίσω μου και το στομάχι μου είναι παράδοξα ήρεμο. Η Αμάντα τρέχει να κλειδώσει πάλι την πόρτα και όταν γυρνά προς το μέρος μας, δείχνει ράκος καθώς παραμερίζει τα μακριά σκούρα μαλλιά της από το πρόσωπό της. «Δε φαντάζεσαι τι τρέλα επικρατεί εδώ. Πρέπει να απομακρυνθούμε από την είσοδο. Οι δημοσιογράφοι τραβούν φωτογραφίες από την τζαμαρία». Τρέχει προς το πίσω μέρος με μένα και τον Κρις να την ακολουθούμε.

«Είδα το αμάξι του Ραλφ», λέω. «Μόνο εσείς οι δύο είστε εδώ;»

«Ναι», απαντά. «Όλη την εβδομάδα μόνο οι δυο μας είμαστε».

Ο Κρις περνά μπροστά και μας ανοίγει την πόρτα για τα γραφεία. «Ο Μαρκ δεν έχει έρθει καθόλου;» ρωτάει την ώρα που η Αμάντα τον προσπερνά.

«Όχι», λέει. «Η μητέρα του έπαθε λοίμωξη στο αίμα από

την επέμβαση που έκανε για τον καρκίνο. Είναι καλύτερα τώρα, αλλά πέρασε δύσκολα, νομίζω».

Η Αμάντα μπαίνει στα γραφεία κι εγώ κοντοустέκομαι δίπλα στον Κρις, του οποίου η σοβαρή έκφραση διόλου δε με καθησυχάζει. «Έχεις ακούσει ποτέ σου τέτοιου είδους λοίμωξη;»

«Ναι. Έχω δει κάποιες περιπτώσεις στο Νοσοκομείο Παίδων. Είναι πολύ δύσκολη περίπτωση».

«Τι εννοείς;»

«Ο ασθενής δίνει μεγάλη μάχη. Και είτε αναρρώνει είτε πεθαίνει».

«Ωστόσο, μάλλον αυτή το ξεπέρασε, σωστά;»

«Το πρόβλημα είναι ότι αποδυναμώνεται κι άλλο το ανοσοποιητικό σύστημα και αυτό δεν είναι καλό».

«Αυτό τουλάχιστον εξηγεί την εξαφάνιση του Μαρκ».

Κουνά το κεφάλι και μπαίνουμε στο οβάλ γραφείο όπου η Αμάντα στέκεται στην υποδοχή δεξιά. «Ραλφ!» φωνάζει. «Έλα εδώ!»

Ο Ραλφ εμφανίζεται στην πόρτα του γραφείου του δίπλα από τον χώρο υποδοχής και μόλις μας βλέπει, τα μάτια του φωτίζονται. «Σάρα!» φωνάζει, απλώνοντας τα χέρια για να με αγκαλιάσει και λέγοντας κάτι κινέζικα. «Σε παρακαλώ, πες μου ότι ήρθες για να βοηθήσεις».

Γέρνω πίσω κοιτάζοντάς τον εξεταστικά και δε βλέπω πουθενά τον Ραλφ που γνωρίζω. Τα πυκνά σκούρα μαλλιά του είναι ανακατεμένα, το μπλε παπιγιόν του λυμένο, το λευκό του πουκάμισο τσαλακωμένο και τα μαύρα γυαλιά του στραβά. «Να και κάτι καινούργιο», λέω.

Σμίγει τα φρύδια. «Μα σε έχω αγκαλιάσει κι άλλες φορές».

«Για την ατημέλητη εμφάνιση μιλάω και για τα κινέζικα που λες. Και γιατί δεν απαντάς στις κλήσεις μου;»

Ξύνει το κεφάλι του. «Έχει χαλάσει ο τηλεφωνητής. Εδώ γίνεται χαμός. Με το ζόρι προσπαθούμε να επιβιώσουμε».

«Πες τους γιατί μιλάς κινέζικα», τον προτρέπει η Αμάντα, αλλά δεν του δίνει χρόνο να απαντήσει. «Όταν μιλά στους δημοσιογράφους, τη μια απαγγέλει ακατανόητα ρητά των μπισκότων τύχης και την άλλη κινέζικα».

Ο Ραλφ σηκώνει τους ώμους. «Έτσι κλείνουν το τηλέφωνο». Κοιτάζει τον Κρις και η φωνή του ξεχειλίζει θαυμασμό. «Γεια σας, κύριε Μέριτ. Χαίρομαι πολύ που σας βλέπω. Ελπίζω να μην ήρθατε να πάρετε τα έργα σας, όπως άλλοι. Φυσικά, ο Ρίκο δε μετρά».

«Όχι», λέει ο Κρις, σταυρώνοντας τα χέρια στο στήθος. «Δε θα πάρω τα έργα μου, αλλά θέλω η γκαλερί να ξεκινήσει να δουλεύει πάλι. Πέρασε ο Ρίκο; Βγήκε από τη φυλακή;»

«Τηλεφώνησε ο δικηγόρος του», εξηγεί ο Ραλφ. «Δεν είμαι σίγουρος πού είναι ο Ρίκο. Εδώ δεν προλαβαίνω να διευθετήσω όσα συμβαίνουν μέσα στην γκαλερί πόσο μάλλον έξω από αυτή».

Η Αμάντα κάθεται βαριά στην καρέκλα της ρεσεψιόν. «Ζω τη χειρότερη εβδομάδα της ζωής μου».

Συνοφρυώνομαι, κοιτάζοντας ακόμα τον Ραλφ. «Μα ο Ρίκο δεν είχε έργα του στην γκαλερί. Τα πήρε όταν έφυγε η Ρεμπέκα».

«Το ξέρω», επιβεβαιώνει ο Ραλφ. «Γι' αυτό είναι παράξενο. Ο δικηγόρος του δεν έμοιαζε να γνωρίζει τα δεδομένα».

«Είπες ότι τηλεφωνούν δημοσιογράφοι;» ρωτάει ο Κρις, που προφανώς σκέφτεται το ίδιο με μένα. Ότι δεν ήταν ο

δικηγόρος του Ρίκο αυτός που τηλεφώνησε. Ήταν δημοσιογράφος.

«Και έρχονται», προσθέτει ο Ραλφ. «Όλοι θέλουν να μάθουν για τη Μέρι που πουλούσε πλαστά έργα. Το να κάνει τέτοια απάτη η βασική πωλήτρια της γκαλερί δεν εμπνέει και μεγάλη εμπιστοσύνη στον κόσμο. Και το ότι είχε κι έναν διάσημο καλλιτέχνη όπως τον Ρίκο Άλβαρες να τη βοηθάει χειροτερεύει την κατάσταση ακόμα περισσότερο. Οι πελάτες μας και οι καλλιτέχνες μειώνονται με τρελούς ρυθμούς».

«Εγώ δυσκολεύομαι περισσότερο όταν ρωτάνε για τη Ρεμπέκα», προσθέτει η Αμάντα. «Οι δημοσιογράφοι ρωτάνε διαρκώς γι' αυτή. Πιέζουν πολύ, κι ακόμα κι αν ο Μαρκ μας επέτρεπε να μιλήσουμε, εγώ δε θα μπορούσα. Το μόνο που ξέρω είναι ότι έφυγε και ότι υποτίθεται πως θα ξαναγυρίσει. Φαντάζομαι ότι πιστεύουν πως ήταν ανακατεμένη κι αυτή στην υπόθεση».

Προφανώς ο Μαρκ δεν τους έχει πει τίποτα. «Το ξέρω πως είναι δύσκολο», λέω. «Μα το τηλέφωνο δεν είναι συνδεδεμένο με τον τηλεφωνητή του κέντρου; Γιατί τους μιλάτε;»

«Μας ξεγελούν», απαντά. «Αφήνουν μηνύματα προσποιούμενοι τους πελάτες».

Αυτό ενισχύει την υποψία μου ότι ο Ραλφ μίλησε σε δημοσιογράφο και όχι στον δικηγόρο του Ρίκο.

«Σας είπε ο Μαρκ πότε θα μπορέσει να επιστρέψει ή να στείλει βοήθεια;» ρωτάει ο Κρις.

Ο Ραλφ ρουθουνίζει. «Ούτε στις κλήσεις μας δεν απαντά. Τώρα πρέπει να μιλάμε με την Κρίσταλ Σμιθ».

«Ποια είναι αυτή;» ρωτάω.

«Γνωστό μου ακούγεται το όνομα», σχολιάζει ο Κρις.

«Νομίζω πως κάποια στιγμή της μίλησα για κάποια έργα που θα έδινα σε δημοπρασία».

«Μέχρι αυτή την εβδομάδα δεν είχα ιδέα ποια είναι», λέει η Αμάντα. «Είναι η διευθύντρια του Κύματος τώρα που η μητέρα του Μαρκ είναι άρρωστη. Αυτή μας ενημέρωσε για τη λοίμωξη. Όχι εκείνος. Το τελευταίο που μας είπε ο Μαρκ ήταν να οργανώσουμε μια μεγάλη δεξίωση για το άνοιγμα της γκαλερί, όμως η Κρίσταλ μας είπε να μην το κάνουμε».

Ο Κρις ξύνει το σαγόνι του και μοιάζει το ίδιο μπερδεμένος με μένα. «Παρακάμπτει τον Μαρκ;»

«Αυτός ούτε τον καφέ μας δε μας άφηγε να διαλέγουμε», προσθέτω.

«Ακριβώς», συμφωνεί ο Ραλφ. «Το Αφεντικό έχει εξαφανιστεί. Κι έχει πάρει τη θέση του η Αφεντικίνα».

Πόσο σκληρά χτύπησε τον Μαρκ η τελευταία εβδομάδα;

Ο Κρις ακουμπά το χέρι του στον αυχένα μου. «Πάμε να μιλήσουμε λίγο». Κοιτάζει τον Ραλφ και την Αμάντα. «Αν προκύψει κανένα πρόβλημα όσο είμαστε εδώ, ελάτε να μας φωνάξετε. Θα είμαστε στο γραφείο της Σάρα».

Με πιάνει από το χέρι και με οδηγεί στο παλιό μου γραφείο. Στο παλιό γραφείο της Ρεμπέκα. Μυρίζω τα κεριά με άρωμα τριαντάφυλλου που θα έπρεπε να έχουν ξεθυμάνει εδώ και καιρό και νιώθω ότι ένα κομμάτι της υπάρχει ακόμα στον χώρο.

«Πολύ φοβάμαι ότι η μητέρα του Μαρκ είναι πολύ χειρότερα από όσο πιστεύουν», λέει ο Κρις μόλις κλείνει την πόρτα. «Αλλιώς δεν εξηγείται το ότι έχει αφήσει την γκαλερί στο έλεος του Θεού».

«Αυτό και το πένθος του για τη Ρεμπέκα».

«Δε θα προσποιηθώ πως καταλαβαίνω τη σχέση που είχα με τη Ρεμπέκα. Το αποτέλεσμα είναι το ίδιο, και δεν είναι καλό. Η γκαλερί είναι υπό διάλυση. Πάω να ρίξω μια ματιά στο γραφείο του».

«Εγώ θα τηλεφωνήσω σε αυτή την Κρίσταλ».

Κοντοστεύεται στην πόρτα και κοιτάζει το ρολόι του. «Σε μισή ώρα πρέπει να φύγουμε για το ραντεβού μας με τον Ντέιβιντ».

Κάνω νεύμα κι αυτός φεύγει, αφήνοντάς με μόνη στο γραφείο. Βγάζω το παλτό μου, το ρίχνω στην πολυθρόνα και κάθομαι στο γραφείο για να τηλεφωνήσω αλλά το βλέμμα μου πέφτει σε έναν πίνακα στα δεξιά της πόρτας. Ο υπέροχος πίνακας με τα τριαντάφυλλα της ζωγράφου Τζόρτζια Ο'Νεί είναι από την προσωπική συλλογή του Μαρκ, και επιλέχθηκε για τον τοίχο της Ρεμπέκα επειδή αντιπροσωπεύει τη σχέση Αφέντη και υποτακτικής που είχαν.

Μυριάδες συναισθήματα κατακλύζουν το στήθος μου και τα παραμερίζω, αρχίζοντας να πληκτρολογώ τον αριθμό του Κύματος. «Θα ήθελα να μιλήσω στον Μαρκ Κόμπτον», λέω στην τηλεφωνήτρια.

«Μισό λεπτό», απαντά η γυναίκα δίχως δισταγμό, κι εγώ κρατώ την ανάσα μου, περιμένοντας να ακούσω την ασάλληνη, αυταρχική φωνή του. Ωστόσο, μια γυναικεία φωνή απαντά. «Εδώ Κρίσταλ Σμιθ. Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;»

Απογοήτευση. «Κυρία Σμιθ. Γεια σας. Είμαι η Σάρα ΜακΜίλαν και—»

«Σάρα». Η φωνή της έχει μια χροιά ενθουσιασμού, ωστόσο δεν καταλαβαίνω γιατί. «Επέστρεψες στην Αμερική;»

«Εεε... ναι. Με γνωρίζετε;»

«Φυσικά. Παρόλο που δεν έχουμε συνεργαστεί μεταξύ

μας, γνωρίζω πολύ καλά πως αντικατέστησες τη Ρεμπέκα στη Σαγήνη».

Αντικατέστησες τη Ρεμπέκα. Οι συγκεκριμένες λέξεις μου προκαλούν τέτοιες τύψεις που σκύβω και πιέζω το χέρι στο πρόσωπό μου. Αντικατέστησα τη Ρεμπέκα. Πήρα τη ζωή της. Έζησα τη ζωή της.

«Συγγνώμη», λέει απαλά σαν να διαισθάνεται την αμηχανία μου. Ίσως πάλι να έμεινα σιωπηλή παραπάνω από όσο κατάλαβα. «Λάθος διατύπωση».

«Δεν είπατε κάτι λάθος», λέω και συνειδητοποιώ ότι η ευαισθησία της σημαίνει πως ξέρει παραπάνω λεπτομέρειες από το υπόλοιπο προσωπικό, αλλά φοβάμαι να πω περισσότερα και να κάνω λανθασμένες υποθέσεις. «Ο λόγος που τηλεφωνώ είναι γιατί βρίσκομαι εδώ στη Σαγήνη. Προσπαθώ να βρω τον Μαρκ και ήλπιζα να ήταν εδώ».

«Τις τελευταίες μέρες βρίσκεται διαρκώς κοντά στη μητέρα του. Τώρα είναι καλύτερα, αλλά πέρασε πολύ δύσκολες ώρες».

«Άρα είναι καλά;»

«Όσο καλά μπορεί να είναι κάποιος που έχει καρκίνο στο τρίτο στάδιο και έχει μόλις αναρρώσει από λοίμωξη».

Αναρρώσει. Αισιόδοξη λέξη. «Σωστά. Φυσικά. Ξέρετε τι σχέδια έχει για την γκαλερί; Ούτε στο προσωπικό δε μιλά».

«Όχι». Διστάζει για λίγο και δημιουργείται μια παράξενη ένταση στην ατμόσφαιρα πριν πει: «Προσφέρθηκα να αλλάξω θέση μαζί του και να διευθύνω τη Σαγήνη όσο αυτός βρίσκεται εδώ στη Νέα Υόρκη, αλλά φαντάζομαι ότι έχει λόγους να βρίσκεται και ο ίδιος εκεί. Δε μου λέει και πολλά».

«Ο Μαρκ σε κανέναν δε λέει πολλά».

«Ναι. Το βλέπω». Διστάζει ξανά. «Κοίτα, Σάρα. Δε θέλω

να σε πιέσω. Στην πραγματικότητα» –γελά παράξενα– «θέλω να σε πιέσω. Ξέρω ότι έφυγες από την γκαλερί, αλλά μπορείς σε παρακαλώ να επιστρέψεις για μερικές εβδομάδες;»

Ανοιγοκλείνω τα βλέφαρα σαστισμένη. «Ο Μαρκ σας ζήτησε να μου μιλήσετε;»

«Όχι. Το εννοούσα όταν είπα ότι ο Μαρκ δε μου μιλά». Η φωνή της δείχνει ότι έχει κάποια στενή σχέση με τον Μαρκ, όταν εκείνος συνήθως δεν έχει στενή σχέση με κανέναν. Όμως ο Μαρκ κάνει πολλά αλλοπρόσαλλα πράγματα αυτή την εβδομάδα. «Σε παρακαλώ, βοήθησε την κατάσταση», προσθέτει. «Πρέπει να αναρρώσει, όπως και η μητέρα του».

«Πόσο καλά γνωρίζεις τη μητέρα του;» ρωτώ γιατί μου δίνεται όλο και περισσότερο η εντύπωση ότι έχει στενό δεσμό με την οικογένεια.

«Εκείνη με προσέλαβε και είναι...» η φωνή της ραγίζει, «είναι ιδιαίτερος άνθρωπος. Και πολύ πεισματάρα όταν θέλει. Πρέπει να τα κάνω όλα τέλεια, διαφορετικά θα έρθει να δουλέψει με τα σωληνάκια της χημειοθεραπείας. Η Αμάντα και ο Ραλφ έχουν πελαγώσει», συνεχίζει, «κι εγώ αντιμετωπίζω όλους τους θυμωμένους καλλιτέχνες, τους παλαβούς δημοσιογράφους και τους πελάτες που επιμένουν να μιλήσουν στη διεύθυνση. Χρειάζομαι βοήθεια. Δεν μπορώ να διευθύνω το Κύμα και τη Σαγήνη ταυτόχρονα».

Ο Μαρκ απουσιάζει. Έχει εξαφανιστεί τελείως. Η μητέρα του πρέπει να είναι πιο άσχημα από όσο γνωρίζουμε. Ίσως ακόμα πιο άσχημα από όσο πιστεύει η Κρίσταλ. «Δεν μπορώ να υποσχεθώ», λέω, και θέλω να βοηθήσω, αλλά δεν ξέρω τι μπορώ να κάνω με την έρευνα που βρίσκεται σε εξέλιξη. «Έχω να πάω σε μια συνάντηση. Έχεις κάποιον αριθμό που μπορώ να σε καλέσω αργότερα;»

«Φυσικά, αλλά ο Μαρκ πρόκειται να έρθει εκεί απόψε. Πρέπει να μιλήσουμε πριν φτάσει και να βρούμε ένα σχέδιο στο οποίο θα συμφωνήσει».

Άρα ο Μαρκ δεν της παραχωρεί τα ηνία. Τα παίρνει από μόνη της και οι δυο μας σαν ομάδα θα πρέπει να προχωρήσουμε πολύ προσεκτικά με το Αφεντικό πριν όλα αυτά τελειώσουν. «Θα σε πάρω απόψε», υπόσχομαι. «Τι ώρα φεύγεις;» Ο Ραλφ χτυπά την πόρτα μου και εμφανίζεται κρατώντας μια εφημερίδα.

«Κάτσε να σου δώσω το κινητό μου», λέει η Κρίσταλ, ενώ ο Ραλφ έρχεται ως το γραφείο μου, αφήνει την εφημερίδα και φεύγει. «Και δε με νοιάζει τι ώρα θα είναι. Όποτε σε βολεύει», προσθέτει, «ούτως ή άλλως, δεν κοιμάμαι και πολύ».

Ανταλλάσσουμε τηλέφωνα και κλείνουμε. Καθώς βάζω το τηλέφωνο στη βάση του, το βλέμμα μου στέκεται στον τίτλο της εφημερίδας που προφανώς ο Ραλφ ήθελε να δω: *Μεγάλο σκάνδαλο σε τοπική γκαλερί. Αρπάζω την εφημερίδα και αρχίζω να διαβάζω.*

Υπάλληλος της γκαλερί εμπλέκεται σε σκάνδαλο πλαστών πινάκων με συνεργάτη, ίσως και εγκέφαλο, τον διάσημο καλλιτέχνη Ρίκο Άλβαρες, ενώ άλλη υπάλληλος της γκαλερί έχει μυστηριωδώς εξαφανιστεί. Πού βρίσκεται η Ρεμπέκα Μέισον; Εξαφανίστηκε για να αποφύγει κατηγορίες για το σκάνδαλο ή είναι το θύμα μιας σκοτεινής συγκάλυψης;

Διαβάζω στα γρήγορα όλο το άρθρο. Δεν υπάρχει καμία αναφορά στην Άβα ή στην επίθεσή της σε μένα. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για ένα ελλιπές άρθρο με ελά-

χιστες λεπτομέρειες. Αλλά αυτό που μου ραγίζει την καρδιά είναι η φωτογραφία της Ρεμπέκα. Είναι η ίδια φωτογραφία που έχει η ιστοσελίδα της Σαγήνης, που την απεικονίζει με μακριά, καστανά, λαμπερά μαλλιά και ένα υπέροχο χαμόγελο. Έμοιαζε τόσο πολύ με την Έλα, νέα με όλη τη ζωή μπροστά της, και τώρα δεν υπάρχει πια... όπως η Έλα. Φοβάμαι για την Έλα, και με κάθε μέρα που περνά, ανησυχώ όλο και περισσότερο πως δε θα επιστρέψει ποτέ. Δε θέλω να καταλήξει νεκρή σαν τη Ρεμπέκα.

Νεκρή. Αυτή είναι η λέξη που αποφεύγω εδώ και καιρό και έτσι στα ξαφνικά μου επαναφέρει μια ανάμνηση που δε θέλω να ξαναζήσω. Είμαι στο νοσοκομείο μετά το έμφραγμα της μητέρας μου και περιμένω στην αίθουσα αναμονής τον γιατρό. Βλέπω τα μπλε καθίσματα κατά μήκος του τοίχου, ακούω τα κινούμενα σχέδια που παρακολουθεί κάποιος άντρας εδώ και ώρες. Μια γυναίκα κάθεται με τα γόνατα στο στήθος σε μια καρέκλα στη γωνία και από τα ηχεία ακούγεται μια μουσική σαν φλάουτο. Ο γιατρός μπαίνει στην αίθουσα και όλοι σηκωνόμαστε όρθιοι, αλλά τα μάτια του στυλώνονται πάνω μου. Είναι καστανά. Τα μαλλιά του μαύρα. Δείχνει χλομός καθώς με πλησιάζει.

Αυπάμαι. Κάναμε τα πάντα και έδωσε μεγάλη μάχη, αλλά η μητέρα σου δεν τα κατάφερε.

Τα μάτια μου τσούζουν με τη μνήμη που έχω χρόνια να ξαναζήσω τόσο έντονα, και ξαφνικά το γλυκό άρωμα του τριαντάφυλλου που πλημμυρίζει τον χώρο μου είναι αφόρητο και νιώθω ότι θα ξεράσω. Αρπάζω τον κάδο απορριμμάτων, πασχίζοντας να διώξω τη ναυτία. Μα τι έπαθα; Εγώ δεν παθαίνω ποτέ ναυτία.

Η πόρτα ανοίγει και δε χρειάζεται να σηκώσω τα μάτια

για να καταλάβω ότι είναι ο Κρις. Ακόμα και σε αυτή την κατάσταση, νιώθω τον ηλεκτρισμό που δημιουργεί όταν μπαίνει σε έναν χώρο, αλλά δεν μπορώ να σηκώσω το κεφάλι.

Γονατίζει δίπλα μου και ακουμπά το ζεστό χέρι του στο γόνατό μου. «Έι», μουρμουρίζει απαλά. «Τι συνέβη, μωρό μου; Είσαι καλά; Μίλα μου».

Μίλα μου. Το λέει συχνά αυτό και μου αρέσει. Μου αρέσει που με ακούει και με νοιάζεται. Είναι τόσο πολύ μέρος του εαυτού μου, που δεν ξέρω τι θα έκανα αν τον έχανα, όπως τη μητέρα μου. Όπως φοβάμαι πως έχω χάσει την Έλα.

«Σάρα, μωρό μου. Πες μου ότι είσαι καλά».

«Καλά είμαι», καταφέρνω να ψελλίσω. «Με έπιασε μια ξαφνική αδιαθεσία. Έτσι απότομα, αλλά τώρα περνά».

«Θέλεις να σου φέρω κάτι να πεις;»

«Όχι». Καταφέρνω να ισιώσω την πλάτη. «Είμαι καλά».

Το βλέμμα του πέφτει πάνω στο γραφείο και αρπάζει την εφημερίδα στην οποία διαβάζει όσα κι εγώ λίγο νωρίτερα. «Ξαφνική αδιαθεσία, ε;» Πετά την εφημερίδα πάλι στο γραφείο. «Μόλις διάβασες αυτό το άρθρο σ' έπιασε;»

«Εγώ ήμουν απλώς προσωρινή αντικαταστάτριά της». Η φωνή μου τρέμει. «Υποτίθεται πως θα επέστρεφε».

Πιάνει το χέρι μου και μου φιλά τις αρθρώσεις των δαχτύλων. «Το ξέρω. Πίστεψέ με, μωρό μου, το ξέρω».

«Ξέρω πως είπες ότι ο Εισαγγελέας δε βγάζει πολλά παραέξω, αλλά φοβάμαι πως αυτό σημαίνει ότι υπάρχει κάποιο πρόβλημα που δε γνωρίζουμε. Βρήκες τίποτα στο γραφείο του Μαρκ;»

«Ξεκαθάρισε τα αρχεία του, που σημαίνει είτε ότι δε σκοπεύει να ξαναγυρίσει σύντομα είτε ότι προστατεύει τις υποθέσεις σε περίπτωση που τις σκαλίζει κανείς». Κοιτά-

ζει το ρολόι του. «Πρέπει να πηγαίνουμε, αν είσαι σε θέση φυσικά».

«Ναι, είμαι καλά τώρα. Δεν ξέρω γιατί με επηρέασε τόσο πολύ αυτό το άρθρο».

Ο Κρις σηκώνεται και βοηθά κι εμένα να σηκωθώ. «Το τζετ λαγκ και το άγχος είναι κακός συνδυασμός».

«Μίλησα με την Κρίσταλ. Ο Μαρκ έρχεται απόψε. Είπε ότι βρισκόταν διαρκώς στο πλευρό της μητέρας του. Μου ζήτησε να επιστρέψω στην γκαλερί για μερικές εβδομάδες και πρέπει να το κάνω. Νιώθω ότι είναι το σωστό».

Ο Κρις με κοιτάζει εξεταστικά για λίγο και στερεώνει τα μαλλιά μου πίσω από το αυτί μου. «Τότε θα επιστρέψουμε».

«Μαζί;»

«Δε σε αφήνω εδώ μόνη σου με τον Μαρκ».

«Αν αυτό έχει σχέση με ό,τι σου είπα στο Παρίσι—»

«Έχει απόλυτη σχέση με αυτό. Θέλω να τον βοηθήσω και θα το κάνουμε. Αλλά δε θα ξεχάσω ότι όταν ήμουν στα χειρότερά μου σου είπε ότι θα σε γαμήσει τόσο που να με ξεχάσεις. Δεν τον εμπιστεύομαι».

Γνέφω αργά. «Το ξέρω. Είναι κατεστραμμένος».

«Κι εγώ είμαι, αλλά τουλάχιστον το παραδέχομαι. Και ξέρω πόσο ισχυρός είναι ο πόνος. Μπορεί να σε τρελάνει και να σε οδηγήσει να κάνεις πράγματα που ποτέ δε θα φανταζόσουν. Ποτέ, μα ποτέ μην τον υποτιμάς. Ποτέ, Σάρα». Με σφίγγει στην αγκαλιά του. «Καταλαβαίνεις τι σου λέω;»

Δε μιλά πια για τον Μαρκ. Μιλά για εκείνον, και εμάς, και για το πού έχει βρεθεί και το πού φοβάται ότι θα παρασύρει κι εμένα. «Ναι, καταλαβαίνω».

Ο δικηγόρος μας μοιάζει με τον Βιν Ντίζελ σε κοστούμι. Καθώς ετοιμάζεται να καθίσει στο τραπέζι της καφετέριας δίπλα στο αστυνομικό τμήμα λέει στο κινητό του: «Καμία περίπτωση, δεν ερχόμαστε στις δύο και τέταρτο». Κοιτάζει το Ρόλεξ του. «Είναι δύο παρά τέταρτο και το ραντεβού μας είναι για τις τρεις. Αυτό είναι παιχνίδι ισχύος για να αγχωθούν οι πελάτες μου και δεν έχω όρεξη για τέτοιες μαλακίες. Και μην τους κάνεις τις ηλίθιες ερωτήσεις που συζητήσαμε». Κάνει μια μικρή παύση και μετά ρουθουνίζει. «Ναι καλά. Ό,τι πεις, ντετέκτιβ. Μαλάκες. Όλοι τους», γρυλίζει, χώνοντας το κινητό στην τσέπη του και κοιτάζοντας τον Κρις. «Θα σου έδινα το χέρι αλλά δε θέλω να σου σπάσω το μαγικό εργαλείο».

«Εννοείς τη μηχανή που σου βγάζει λεφτά», αστειεύεται ο Κρις.

«Ακριβώς», συμφωνεί χαμογελώντας πριν γυρίσει να μου δώσει το χέρι. «Είμαι ο Ντέιβιντ, αλλά φαντάζομαι το κατάλαβες. Ελπίζω να μη σε τρώμαξα με τα νεύρα μου».

«Όχι», λέω, κάνοντας χειραψία. «Δε με τρομάξεις, αλλά με τρομάζει όλη αυτή η διαδικασία».

«Άσ' τα όλα πάνω μου, γλυκιά μου, και θα είσαι εντάξει. Αν χρειαστεί θα τους το παίξω Ρόκι». Κάνει νόημα σε μια σερβιτόρα και παραγγέλνει ένα τριπλό παρασκευάσμα. Ύστερα λέει: «Ας μπούμε κατευθείαν στο ψητό. Η Άβα έχει Παρασκευή πρωί ακρόαση για την εγγύηση. Δεν έχει κάνει συμφωνία για το ποσό και θέλει να το μειώσει ώστε να είναι ελεύθερη μέχρι τη δίκη. Φυσικά, αυτό είναι κάτι που δε θέλουμε να συμβεί».

«Θα μπορούσε όμως;» ρωτάω.

«Η αστυνομία έχει βρεθεί σε αδιέξοδο», εξηγεί. «Ποτέ δε θέλουν να αφήνουν έναν δολοφόνο εκτός φυλακής, αλλά δεν μπορούν να προσάψουν κατηγορίες αν δεν είναι βέβαιο πως ευσταθούν σε δικαστήριο. Και δίχως πτώμα, η πιθανότητα να συμβεί αυτό είναι μικρή. Οπότε προβλέπω ότι θα αποσύρουν αυτές τις κατηγορίες και θα επικεντρωθούν στην επίθεση εναντίον σου, Σάρα».

«Μα παραδέχτηκε ότι τη σκότωσε», διαμαρτύρομαι. «Πώς γίνεται να μην είναι αυτό αρκετό;»

«Όσο τρελό κι αν ακούγεται», απαντά ο Ντέιβιντ, «πολλοί ομολογούν εγκλήματα που δεν έχουν διαπράξει. Ο άνθρωπός μου μέσα στο τμήμα μου λέει ότι η αστυνομία πιστεύει ότι η Άβα είναι ένοχη και σκοπεύουν να την κρατήσουν. Απλώς πρέπει να αποδείξουν ότι επιχείρησε να σε σκοτώσει και επομένως αποτελεί κίνδυνο για σένα και την κοινωνία γενικότερα».

Κάνει μια παύση για να κατεβάσει μια γενναία γουλιά από το ποτό που άφησε η σερβιτόρα μπροστά του. «Οι ακροάσεις αυτές δεν είναι πολύπλοκες, αλλά, κατά τη διάρ-

κειά τους, βγαίνουν στο φως περισσότερες λεπτομέρειες. Αν αποσυρθούν οι κατηγορίες φόνου, οι άνθρωποι της Άβα θα πουν πως η υπόθεση απόπειρας φόνου δε βαραίνει περισσότερο από ό,τι η υπόθεση για φόνο». Ανοίγει τον χαρτοφύλακά του και μας δίνει κάτι χαρτιά. «Αυτή είναι μια λίστα ερωτήσεων που πιστεύω πως θα σας κάνουν σήμερα ή στο μέλλον. Και οι απαντήσεις σας θα καταγράφονται».

Κοιτάζω τη λίστα και νιώθω ότι τρώω γροθιά στο στομάχι.

1. Ποια είναι η σχέση σας με τον σαδομαζοχισμό;
2. Πόσο στενή ήταν η σχέση της Σάρα και του Μαρκ;
3. Πόσο στενή ήταν η σχέση του Μαρκ και της Άβα;
4. Είχε σχέση ποτέ ο Κρις με την Άβα ή τη Ρεμπέκα;

Αυτό θα μοιάζει με δημόσιο μαστίγωμα.

Στις τρεις παρά δέκα, κάθομαι ανάμεσα στον Κρις και τον Ντέιβιντ σε ένα ορθογώνιο μεταλλικό τραπέζι μέσα στην αίθουσα ανάκρισης του αστυνομικού τμήματος. Επειδή δεν ξεχνάω ότι τα πάντα καταγράφονται, μένω σιωπηλή όση ώρα οι δυο τους μιλάνε για αθλητικά. Στο μεταξύ, ο Ντέιβιντ αργοπίνει τον τρίτο τριπλό καφέ που πήρε από την καφετέρια και το πόδι του μαζί με το γόνατό του δεν έχουν σταματήσει να τραντάζονται σπασμωδικά. Αυτό με εκνευρίζει λίγο. Ίσως φταίνε και τα αόρατα μάτια που νιώθω ότι μας κοιτάζουν πίσω από τον καθρέφτη.

Το κινητό μου χτυπάει μήνυμα. Το αρπάζω και βλέπω πως είναι από την Αμάντα. Με έχει πάρει τρεις φορές στα πέντε λεπτά από την ώρα που καθίσαμε, αλλά το σήμα εδώ είναι ανύπαρκτο και οι κλήσεις της προωθούνται.

«Η Αμάντα πάλι;» ρωτάει ο Κρις.

Γνέφω. «Μήνυμα αυτή τη φορά». Κρατάω το κινητό ώστε να το διαβάσουμε μαζί.

Ένας παράξενος τύπος είναι απ' έξω και δε φεύγει. Την έχει στήσει στην πόρτα. Με τον Ραλφ φοβόμαστε να πάμε στο αυτοκίνητό του.

Ο Κρις βγάζει το κινητό του. «Πες της ότι στέλνω τον Τζέικομπ, αλλά καλό θα ήταν να καλέσει και την αστυνομία».

«Μπορώ να τους το πω κι εδώ», λέω, καθώς ο Κρις στέλνει μήνυμα στον Τζέικομπ.

Ο Ντέιβιντ απορρίπτει την ιδέα. «Αυτοί εδώ δε θα βοηθήσουν. Θα πάνε πιο γρήγορα αν τηλεφωνήσει».

Πληκτρολογώ τον αριθμό της Αμάντα αλλά συνεχίζω να μην έχω σήμα, ενώ ο Κρις δέχεται μήνυμα.

«Φταίει το δωμάτιο», λέει ο Ντέιβιντ. «Έχω διαπιστώσει ότι μπορώ να στέλνω μηνύματα αλλά όχι να τηλεφωνώ. Βγες έξω αλλά κάνε γρήγορα. Μας βασανίζουν για λίγο, αλλά όπου να 'ναι θα έρθουν».

Σηκώνομαι και ο Κρις με πιάνει από το μπράτσο. «Μην πιάσεις κουβέντα με κανέναν. Πες τους ότι δε μιλάς χωρίς τον Ντέιβιντ παρόντα».

Γνέφω και μου αφήνει το χέρι. Βγαίνοντας από την πόρτα, μπαίνω σε έναν χώρο που βουίζει από ομιλίες και ηλεκτρονικά, γεμάτο γραφεία, άλλα άδεια και άλλα κατειλημμένα. Πολύς κόσμος τριγυρνά, άλλοι με παρατηρούν και άλλοι όχι.

Κάθομαι σε μια από τις μεταλλικές καρέκλες κατά μήκος του τοίχου και τηλεφωνώ στην Αμάντα που απαντά με την πρώτη, λαχανιασμένη και αγχωμένη. «Σάρα».

«Ναι. Είσαι καλά;»

«Ναι. Προς το παρόν. Συγγνώμη που σε ενοχλώ, αλλά η Κρίσταλ είναι σε συνάντηση κι αυτός ο τύπος μας έχει φρικάρει. Φοβόμουν να καλέσω την αστυνομία και να τραβήξω περισσότερο την προσοχή των δημοσιογράφων».

«Ο Κρις στέλνει τον επικεφαλής της ασφάλειας του κτιρίου μας. Τον λένε Τζέικομπ. Άσε τον να μπει όταν έρθει, αλλά, αν νομίζεις ότι κινδυνεύετε, κάλεσε την αστυνομία».

«Δεν είμαι σίγουρη. Μπορεί να είναι απλώς δημοσιογράφος. Δε θέλω να το κάνω μεγάλο θέμα, αλλά με τον Ραλφ έχουμε τρομάξει».

«Πόση ώρα είναι εκεί;»

«Ήρθε λίγο αφότου φύγατε».

Δε μου αρέσει αυτό. «Μη ρισκάρεις τίποτα. Ο Τζέικομπ θα είναι εκεί σε πέντε λεπτά. Στείλε μου μήνυμα όταν φτάσει για να ξέρω ότι είστε καλά».

«Εντάξει. Ευχαριστώ».

Τερματίζω την κλήση και καλώ τον Τζέικομπ. «Σε παρακαλώ, πες μου ότι κοντεύεις να φτάσεις στην γκαλερί, λέω όταν απαντά».

«Ένα τετράγωνο μακριά».

«Ωραία. Λένε ότι ο τύπος βρίσκεται εκεί έξω από την ώρα που φύγαμε».

«Θα το τακτοποιήσω», με διαβεβαιώνει και όταν το κλείνουμε, σηκώνομαι για να μπω ξανά στο δωμάτιο. Το δέρμα μου ανατριχιάζει και με κατακλύζει ένα οικείο κύμα δύναμης που ξέρω πως προέρχεται μόνο από έναν άνθρωπο. Σηκώνω το βλέμμα μου που έρχεται αντιμέτωπο με το ασάλινο γκριζό βλέμμα του Μαρκ Κόμπτον. Παγώνω, παραλύω, δεν είμαι προετοιμασμένη για τέτοια συνάντηση, παρόλο που η Κρίσταλ μου είχε πει ότι επέστρεφε. Όμως όντως έχω κο-

καλώσει, το αίμα μου βράζει, η καρδιά μου χάνει χτύπους.

Ένας άλλος άντρας με πανάκριβο κοστούμι, σαν το γκρίζο του Μαρκ, έρχεται δίπλα του. Τα χαρακτηριστικά του τραχιά και αρρενωπά, σε αντίθεση με την κλασική ομορφιά του Μαρκ. Και ενώ ο Μαρκ είναι καλοξυρισμένος και όμορφος, με τα κοντά ξανθά μαλλιά του πάντα καλοχτενισμένα, τα πυκνά μαύρα μαλλιά του άλλου άντρα είναι αρκετά μακριά ώστε να πιάνονται κοτσίδα στον αυχένα του και η αξυρισιά στο σαγόνι του δημιουργεί κάτι παραπάνω από μια σκούρα σκιά.

Ο άντρας λέει κάτι στον Μαρκ και καταλαβαίνω ότι είναι μάλλον ο δικηγόρος του. Ο Μαρκ ελάχιστη σημασία του δίνει και αρχίζει να με πλησιάζει με τη χάρη θηρευτή: είναι πανέμορφος, δυναμικός, αδύνατον να τον αγνοήσεις, και εγώ είμαι το θήραμά του.

Δεν έχω ανοσία στην αρρενωπότητα και τον δυναμισμό του Μαρκ, αλλά το να επηρεάζομαι από την επιβλητική του παρουσία και το να τον θέλω είναι δύο εντελώς διαφορετικά πράγματα. Εδώ διαφέρουμε με τη Ρεμπέκα και δεν μπορώ παρά να θυμηθώ τα λόγια της. *Ήταν υπέροχος. Πραγματικά ο πιο όμορφος άντρας που έχω γνωρίσει. Ο πόθος εξερράγη μέσα μου. Θέλησα να τον νιώσω κοντά μου, να γευτώ το άγγιγμά του. Να τον αγγίξω.*

Ξεκίνησε από ένα ξελόγιασμα και μετά τον ερωτεύτηκε, και ξαφνικά θυμώνω με τον Μαρκ που δε συνειδητοποίησε τι είχε μαζί της πριν τη χάσει. Εξοργίζομαι ακόμα περισσότερο που προσπάθησε να την απομακρύνει εμπλέκοντας την Άβα και τον Ράιαν, και ίσως και άλλους, στις προσωπικές τους στιγμές.

Κάνω ένα βήμα και σταματώ ακριβώς μπροστά του, αλ-

λά μιλά πριν προλάβω εγώ. «Κυρία ΜακΜίλαν», λέει με τη χαμηλή, βαρύτονη φωνή του που είναι ταυτόχρονα λάγνα μα και ασάλινη.

Σηκώνω το πιγούνι και συναντώ το βλέμμα του, και βλέπω τον πόνο που ανεπιτυχώς προσπαθεί να καλύψει στα βάθθη των γκριζών ματιών του. Βλέπω τη χαμένη αγάπη και η οργή μου για εκείνον εξανεμίζεται. «Μαρκ», ψιθυρίζω, αιμορραγώντας γι' αυτόν, μαζί του. «Χαίρομαι που σε βλέπω». Δίχως να το αποφασίσω συνειδητά, τον αγκαλιάζω και πιέζω το μάγουλό μου στο στήθος του. Δε με αγκαλιάζει, μα δε με νοιάζει. Με σκοτώνει που συνειδητοποιώ ότι η Ρεμπέκα έμαθε τελικά στον Μαρκ τι σημαίνει αγάπη και είναι κρίμα που δε θα το μάθει ποτέ.

«Κυρία ΜακΜίλαν», με προειδοποιεί κοφτά. «Δεν είναι ώρα τώρα για τρυφερότητες».

Κάνω ένα βήμα πίσω και βάζω τα χέρια στη μέση μου. «Γιατί δεν απαντάς στις κλήσεις μας;»

Η έκφρασή του είναι ανεξιχνίαστη, ο πόνος που είδα μερικά λεπτά πριν προσεκτικά συγκαλυμμένος. «Σίγουρα γνωρίζετε πως ήμουν αρκετά απασχολημένος». Ο ξένος μας πλησιάζει, τα διαπεραστικά γαλάζια του μάτια στυλώνονται πάνω μου. «Από εδώ ο Τίγρης», λέει ο Μαρκ. «Ο δικηγόρος μου».

«Τι τρέχει με σας τους άντρες; Δεν μπορείτε να αποκαλέσετε κάποιον με το κανονικό του όνομα;»

«Εσύ θα πρέπει να είσαι η Σάρα», λέει ο Τίγρης. «Είναι ένα όνομα που έχω κερδίσει με το σπαθί μου, γι' αυτό και μου αρέσει».

«Και πώς ακριβώς το κέρδισες;» ρώτησα δαγκώνοντας το δόλωμα.

«Ξεσκίζω το λαρύγγι όποιοι πάει να τη φέρει στους πελάτες μου», απαντά και δε μου αρέσει καθόλου το υπονοούμενο, ακόμα κι αν είναι της φαντασίας μου.

Τον κοιτάζω στενεύοντας τα μάτια. «Είπες “Εσύ θα πρέπει να είσαι η Σάρα”. Πώς το ήξερες;»

«Του έχω μιλήσει για την τάση σας να μιλάτε πολύ», απαντά ο Μαρκ.

«Γνωρίζει για τη δική σου τάση αλαζονείας;» τον προκαλώ.

«Γνωρίζει», επιβεβαιώνει ο Μαρκ με ελαφρώς σφιγμένο σαγόνι.

Συνειδητοποιώ ότι χτύπησα νεύρο, ένα νωπό ακόμα νεύρο. «Συγγνώμη», λέω βιαστικά. «Μου ξέφυγε. Δεν ήθελα να σε πληγώσω».

Μου ρίχνει ένα από αυτά τα βαριά βλέμματα. «Κανένα πρόβλημα, κυρία ΜακΜίλαν. Προειδοποίησα επίσης τον Τίγρη ότι έχεις την τάση να γίνεσαι επώδυνα ειλικρινής».

«Δεν έχει τίποτα κακό η ειλικρίνεια», σχολιάζει ο Τίγρης.

Του ρίχνω ένα εκνευρισμένο βλέμμα. «Έχει, αν πληγώνεις τον άλλον». Γυρνάω στον Μαρκ. «Μπορούμε να μιλήσουμε λίγο ιδιαιτέρως;»

«Απαγορεύονται οι προσωπικές συζητήσεις», λέει ο Τίγρης.

Τον κοιτάζω σαν χαζή. «Προστατεύεις τον Μαρκ από εμένα;»

«Προστατεύω και τους δυο σας από τους υπόλοιπους», λέει με επαγγελματικό ύφος. «Κρατήστε τις αγκαλιτσες και τις ιδιαίτερες συζητήσεις για αλλού». Κοιτάζει το ρολόι του. «Τρεις η ώρα. Πρέπει να πάμε στη συνάντηση».

Τρεις. Τώρα καταλαβαίνω γιατί η αστυνομία ήθελε να

μεταφέρει το ραντεβού μας στις δύο και τέταρτο. Δεν ήθελαν να πέσουμε πάνω στον Μαρκ και αναρωτιέμαι γιατί. Μήπως το ζήτησε ο Μαρκ; Κάνω να ρωτήσω, αλλά ο Μαρκ κοιτάζει έντονα κάτι πίσω από τον ώμο μου.

Γυρνώ και βλέπω τον Κρις να στέκεται στην πόρτα και να ανταλλάσσει ένα έντονο βλέμμα με τον Μαρκ.

Όταν η προσοχή του στρέφεται σε μένα, τα μάτια του είναι ανεξιχνίαστα και η έκφρασή του πέτρινη. Δε λέει τίποτα, αλλά ξέρω τι θέλει. Προχωρώ και σταματώ μπροστά του. «Κρις—»

Κουνά κοφτά το κεφάλι και μπαίνει πάλι στο δωμάτιο. Παίρνω μια βαθιά ανάσα, συγκεντρώνω δυνάμεις γι' αυτό που πρόκειται να αντιμετωπίσω και τον ακολουθώ στο δωμάτιο όπου στο τραπέζι κάθονται πλέον και δύο αστυνομικοί.

Με τον Κρις αντιμετώπισαμε τους δαίμονές μας και ξεγυμνώσαμε τις ψυχές μας στο Παρίσι. Τώρα που επιστρέψαμε στο Σαν Φρανσίσκο, θέλω να πιστεύω ότι τίποτα πια δεν μπορεί να μας χωρίσει. Ούτε οι κατηγορίες της Άβα εις βάρος μου στην αστυνομία, ούτε ο φόβος του Κρις ότι θα με καταστρέψει, όπως νομίζει ότι έκανε με την Άμπερ. Ούτε όμως κι ο Μαρκ, κάποτε τόσο μπλεγμένος στη ζωή μας, τον οποίο βλέπω τώρα να καταρρέει. Πιστεύει ότι είναι άτρωτος, όπως πιστεύω ότι εγώ κι ο Κρις είμαστε άτρωτοι. Πρέπει να είμαστε άτρωτοι. Έχουμε τόσο ανάγκη ο ένας τον άλλον, που δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά.

Μη χάσετε και τα τρία προηγούμενα βιβλία της σειράς!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ

ISBN: 978-618-5044-35-0

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 18212